

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΘΘ΄. — (79).

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 12.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 1.

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδ. Χαριλάου Τρικούπη 22α

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ὑπὸ Σιβύλλης.
ΒΡΑΔΥΑ ποιήσεις Κλοος Μετάφρασις Μ. Σιγούρου.
ΑΣΕ ΜΑ ΠΑΛΙ Σονέτο Κ. Νισβαρη.
ΠΑΛΜΟΙ ΕΝ ΤΩ ΣΚΟΤΕΙ ὑπὸ Μ. Πιπίζα.
Η ΜΑΓΙΣΣΑ Μ. Γκρόρν, μετάφρασις Κ. Καυφούλα.
J. BERTHEROU
ΓΡΑΜΜΑΙ ὑπὸ Α. Γ.
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ ἐπι-
Γάλλων δημοκρατικῶν, ὑπὸ Λεων. Ζώη.
PRELUDIO, ὑπὸ Μοιραίας.
ΑΦΩΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ὑπὸ Ν. Δρ.
ΓΝΩΜΑΙ.
ΘΕΑΤΡΟΝ, «Ὁ ἀρχαιτέρων Μάγδα», ὑπὸ Ζ. Πα-
παντωνίου.—«Ὁ ἀνθρωπος τῆς ἡμέρας» ὑπὸ Δ. Κ.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΙΜ. ΠΑΠΑΛΕΟΝΑΡΔΟΥ.
Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΑΙΤΕΡΑΙΚ.
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ ἐν Ρόδῳ.
ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΔΙΝΔΟΥ.
Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ.
ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΓΑΔΜΑ ἐν Σάμῳ.
J. BERTHEROU.
ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ.
ΧΩΡΙΚΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ.
ΓΚΕΡΙΓΚΕΡ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, ἡ δι-
 οργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Αἰβερπονί,
 ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας τῆς καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν
 Ἀγγλίαν.

Μετέσχον τῆς ἀποστολῆς ὁ καθηγητὴς Γκάροσταγκ,
 γνωστὸς Διγλωσσολόγος, ὁ αἰδοσιμώτατος Λαϊντὼν Σμιθ,
 εἰδικὸς διὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχαιοτήτας, ὁ φωτογράφος
 Σχιλεφαν καὶ ὁ δόκτωρ Οὐίλκιν. Αἱ ἐρευναι τῶν ἐπεξε-
 τάθησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου
 εὗρισκτο ἡ ἀρχαιότερα τῶν Αὐτοκρατοριῶν αὐτῆς, μέρος
 τῆς ὁποίας παρῆγε τὴν ἐλπίδα περὶ εὐρέσεως θεσασυρῶν
 ἀρχαιολογικῶν. Πράγματι δὲ τὰ ἀποτελέσματα ἱκανοποι-
 ῆσαν ἐξ ὀλοκλήρου τὰς ἐλπίδας, διότι αἱ γενόμεναι πο-
 λυάριθμοι ἀνακαλύψεις θεωροῦνται μεγίστης σπουδαί-
 οτητος διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶσων ἱστορικῶν προβλημάτων
 τῆς Βαβυλώνας, τῆς Ἀσσυρίας καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Ἀνεκαλύφθησαν μεταξὺ ἄλλων τὰ λείψανα ναοῦ ἀνή-
 κοντος εἰς ἐποχὴν διοικλιῶν ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ. Εἰς τὴν
 Κιουσάριαν ἀνευρέθησαν μεγάλη ποσότης ἐπιγραφῶν καὶ
 παμμέγιστον ἄγαλμα τριῶν λέοντων, ἐφ' ὧν ἐπιτάσσεται
 κολοσσιαῖος ἄετός, ὅστις δυστυχῶς λείπει ἡ κεφαλή.
 Ἡ ἀποστολὴ διεψεύθη εἶτα πρὸς τὴν Κιλικίαν, ὅπου
 ἀνευρέθησαν λείψανα ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ ἐκείθεν διὰ
 τῆς Βηρυτοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ καθηγητὴς Γκάροσταγκ ἐκφράζει τὴν πεποίθησιν,
 ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μ. Ἀσίας εἶνε ἀληθὲς ἀρχαιο-
 λογικὸν μεταλλεῖον, ἄξιον μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ
 ἐργυτέρων μελετῶν.

★

Ὅλος ἀπροσδοκῆτως ἡ σκαπάνη ἐνὸς ἐργάτου ἐφερ-
 ειν εἰς φῶς ἕν ἀριστοτέλεσμα Ἑλληνικῆς τέχνης ἐν Ρωμῇ.
 Εἰς τὴν ὁδὸν Παρηγορίας ὑπῆρχον πανάρχαιαι οἰκίαι.
 Ἀπὸ τινος χρόνου ἤρχισαν νὰ τὰς κρημνίζουσι ὅπως
 κτίσων νέα μέγαρα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ ἐργάτης Βιγίλλη ἀνεῦρε αἰφνης ἄγαλμα, τὸ ὅποιον
 δυστυχῶς ἔχει ἐν μέρει φθαρῆ. Ἐργόκειτο δὲ νὰ τὸ
 πωλήσῃ εἰς τι κατάστημα ἀντὶ 2000 φρ. ὅτε ἡ ἄστυ-
 νομία πληροφορηθεῖσα τὴν ἀνεύρεσιν κατώρθωσε νὰ τὸ
 κατάσχη ἐντὸς ἐνὸς ἡμεροῦ.

Τὸ ἄγαλμα ἔχει ὄψος ἐνὸς μέτρου καὶ 25 ἑκατοστῶν,
 εἶνε ἐκ λευκοῦ Ἑλληνικοῦ μαρμάρου, διατηρεῖται εἰς
 κατάστασιν ὄχι τελείως καλὴν καὶ παριστᾷ—κατὰ τὴν
 γνώμην τῶν ἐδικῶν—μῖαν πωλήτριαν. Ἡ ὄψις εἶνε
 σπασμένη, τῆς λείπουν καὶ οἱ βραχίονες. Παρὰ τὸν ἀρι-
 στερόν πόδα τῆς νεάνιδος κρέματα δέσμη ὀρνίθων, τὰς
 ὁποίας ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλει ἡ πωλήτρια καὶ ἕνα κα-
 λάθι μὲ κάλυμμα μισοσκεπασμένον.

Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν τοῦ καλάθου μέρος φαίνονται ἐντὸς
 αὐτοῦ διάφοροι καρποί.

Ἀναμφιβόλως ἀπετέλει μέρος δι κοσμήσεως οἰκοδο-
 μηματὸς τινος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς καὶ ἀνάγεται ὀφρι-
 σμένως εἰς τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς Ἀλεξανδρινῆς τέ-
 χνης, ἥτις φθάνει ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου μετὰ Χρι-
 στοῦ αἰῶνος μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος.

Τὸ ἔπιγραφεῖον τῆς Παιδείας, ἐκέρυξε τὸ ἄγαλμα τοῦτο
 ὡς ἐθνικὸν μνημεῖον.

★

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ ἀρχαιολογικοῦ ἐφόρου Θεσ-
 σαλλίας κ. Ἀρβανιτοπούλου ἐν Βόλῳ καὶ εἰς τὴν συνοί-
 κλιαν Παλαίαν εὐρέθη δοχεῖον πηλινὸν περιέχον 3489
 χάλκινα νομίσματα βυζαντινὰ τῆς δυναστείας τῶν Κο-
 μνηνῶν.

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης» με-
 τεκομίσθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Χαριλάου Τρι-
 κούπη ἀριθ. 22α, ἐνθα ἦσαν καὶ ἄλλοτε.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις κ. κ. συνδρομη-
 τῶν μας μετώκησαν, παρακαλοῦνται νὰ εἰδο-
 ποιήσωσι τὸ γραφεῖον μας δι' ἐνὸς δεκταρίου
 περὶ τῆς νέας κατοικίας των.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς
 Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἢτοι φρ. καὶ λί-
 ρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ὠριμμένην προθεσίαν ἢ διαρκῶς.
 Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-
 ροῦνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις
 εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-
 τερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Το κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦν-
 ται ἐν κῶ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ ἀιτήσῃ τοῦ κα-
 ταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς 0/10	κατ' ἔτ. διὰ κατ. 6 μηνῶν
2	» 0/10	» » » 1 ἔτους
2 1/2	» 0/10	» » » 2 ἐτῶν
3	» 0/10	» » » 4 ἐτῶν
4	» 0/10	» » » 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
 ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστί ἢ ἀνώνυμοι.

Δεσποινὶς πτυχιούχος ἀριστοβάθμιος ζητεῖ

ἰδιαιτέρας παραδόσεις ἑλληνικῶν μαθημάτων.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Γ. Θ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐμπόρος καὶ ἀντιπρόσωπος Βιομηχανικῶν καὶ
 ἔμπορικῶν καταστημάτων ἐν Βόλῳ.

Παραγγεῖλαι καὶ προμήθειαι παντὸς εἶδους ἐκ τοῦ
 ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ.

Εἰ δὲ κ' ὀ τ η ς μέταλλα, σιδηρὰ ἀκατέργαστα, σι-
 δηροδοκοί, κασσίτερος, τενεκέδες, μέταλλα ἐν γένει
 ἀγγλικά, βελγικά, σουηδικὰ κλπ., σωλῆνες, τζάμια,
 ὑφάσματα, νήματα, οἰκιακὰ σκευῆ, σιδηρικὰ, λιγέ-
 λαια, χρώματα.

Μοναδικὸς εἰσαγωγεὺς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐν γένει τοῦ
 ἀρίστου σφρηλάτου σουηδικοῦ σιδήρου.

Γκαζομηχαναὶ, μηχανήματα ἐν γένει, πιάννα, μπι-
 λιάρδα, ρολὰ, γέφυραι κλπ. κλπ.

Πᾶσα ζητούμενη πληροφορία δίδεται τάχιστα.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκομίσθησαν νέοι ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΚΟΝΔΥΛΟ-
 ΦΟΡΟΙ ἐκ διαφόρων ἐργαστασίων (FONTAIN PEN).

Οἱ κονδυλοφόροι οὗτοι ἀπαξ πληροῦμενοι ἐπαρμόδιαι
 διὰ γραφῆν 2000 λέξεων.

ΔΕΛΤΑΡΙΑ ἑλληνικὰ ἐκδόσεως Πάλλη καὶ Κοτζιά
 ἐξαίρετον ποιότητος πωλοῦνται τὴ μαῦρα 5 λεπτ. ἑκαστον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΛΩΝΑΙ

ΑΙΜΥΛΙΑ Δ. ΠΑΠΑΔΕΣΟΝΑΡΔΟΥ

ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ἡ ἡθοποιὸς ΜΑΙΤΕΡΑΙΝΙΚ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ ΚΟΚΚΙΝΟΙ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ μου λουλούδια, αλησμόνητα, μές 'στην καρδιά μου ξεχειλίζει τώμορφο, τὸ ζωντανό σας χρώμα, τὸ αἷμα τάφθονο!

Εἶσθε ἡ πορφύρα τῆς ψυχῆς μου ἡ βασιλική· εἶσθε τὰ λάβαρα τὰ ματωμένα, μὰ καὶ τίμια κι' εὐλογητὰ

τῆς πάναγνης ἀγάπης μου.

"Ἦθελα νὰ σὰς ἔστηνα 'ψηλότερα ἀπ' τὴν συνειθισμένη θέσι, ποῦ καρφώνω τὰ κοινὰ λουλούδια.

Μουῦδωκαν γιασεμιά καὶ ρόδα καὶ βιολέττες μυστικὸγλωσσες κ' ἐστόλισα τὸ στήθος μου δλόχαρη. Μὰ μόνο 'στη δική σας ὄψι ἐφρικίασα μεθυστικά. Ἐνωίωσα τὴν ξεχωριστὴ σας γλώσσα κι' ἐσκύφα μὲ σεβασμὸ καὶ σὰς 'προσκύνησα σὰν ἅγια λείψαν.

Εἶδα τῆς βυσσινοχρωμῆς σας ἄκρες τῆς βελουδατῆς κι' ἐπόνεσα βαθεῖα-βαθεῖα κι' ἐνεθυμήθηκα...

"ὦ! τί δὲν ἐνθυμίζουτε τὰ χρώματά σας! Κάθε ἀπαλότητα γλυκεῖα καὶ κάθε φρίκη ἄγρια.

Κάτι κρατοῦν τὰ πέταλά σας μές στῆς ἑνῆς τους βαθύτερο κι' ἀγνότερο, ποῦ δὲν ἐκφράζεται. Αὐτὴ δὲ ἡ φοβερή, μὰ καὶ γι' αὐτὸ ὠραία τῶν χρωμάτων σας ἀντίθεσις κρύβει συμβολισμὸ γλυκύτατο· τὸν βίον μου δλόκληρο, τὸ ὄνειρό μου.

Ἄγνή, ὄνειρεμένη χαραυγὴ ἀγάπης αἰθερίας ροδίζει τὰ δυὸ ὑψηλότερά σας φύλλα· ἐνῶ 'στῶν ἄλλων τῶν τριῶν τὴν ἀνοικτὴν ἀγκάλη πλημμυρεῖ τὸ μελανὸ τὸ αἷμα μ' ὄλας του τὰς ἀποχρώσεις, ἀπ' τὸ ροδοκίτρινο τὸ ἀνοικτὸ ὡς τὸ βαθύχρωμο τὸ βύσσινο, ὡσὰν τὰ φλογισμένα τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς αἱματωμένους πόθους, ποῦ φωλιάζουν 'στην ἀδικημένη καὶ 'περήφανη καρδιά.

Κ' ἐπάνω ἀπ' ὄλα μὲ ξεχωριστὴ λεπτότητα ἀπλώνεται τὸ χρυσοκίτρινο τὸ χνοῦδι, τ' ἀπαλώτατο, ὃ πέπλος τῆς πικρῆς χαρᾶς, ποῦ πλημ-

μυρεῖ τὰ στήθη μας κι' ὅταν ἀκόμη παραδέρνη μέσα τους ἡ συμφορὰ, καὶ ὅταν χάνεται ἡ δόλια ἡ ἐλπίδα μας γιὰ πάντα.

Θαρρεῖς καὶ τώρα μόνο ἀναστίναξε ἡ καρδούλα σας καὶ ἀνοιχτήκανε τὰ φυλλοκάρδια τῆς πλατειᾶ καὶ τὸ θερμὸ τῆς αἷμα ἐξεχειλίσαι ἐπάνω τους.

'Αγαπημένα μου λουλούδια, σὰς φαντάζομαι ἐπάνω 'στην ἀγκάλη μου νεκρὰ μὲ χρυσοστέφανο ἀκτινωτὸ γύρω 'στὰ λυπημένα κεφαλάκια σας καὶ νοιώθω ἀνακούφισι κι' ἀναγαλιάζω.

Ἡ κάθε σας πτυχή κρύβει κι' ἓνα μου πόθο σπαργμένο καὶ μιὰ ὠμορφὴ μου ἐλπίδα λιποθυμισμένη· δλόκληρὴ τὴν πρώτη μου νεανικὴ ζωὴ μὲ τὰ ἄγνά, τὰ τριανταφυλλένια φτερουγιάσματα τῆς καὶ τὰ μελωδικὰ σονέτα τῆς καὶ τὰ ἀσύλληπτα ἀρώματα τῶν λογισμῶν τῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς· μὰ καὶ τὴν δεύτερη αὐτὴ κρατοῦνε ἐπίσης, τὴν ἀδικημένη, μὲ ὄλους τοὺς βαθεῖς τοὺς πόθους, τὴν αἱματωμένη σκέψι, τὴν 'περήφανη τὴν δυστυχία, ποῦ ξεσπᾷ τὴν σάρκα τῆς καὶ ξεκαρδίζεται, κεντᾷ τὰ νεῦρα καὶ τίς φλέβες τῆς καὶ στήνει τὸ κεφάλι τῆς 'ψηλότερα καὶ ἀντικρύζει πειὸ 'περήφανα τὰ βλέμματα τοῦ μοχθηροῦ τοῦ κόσμου.

Πανσέδες μου, αἱματωμένοι μου πανσέδες, φοικιῶ κι' ἀνακουφίζομαι 'στην ὄψι σας. Διαβάζω μὲ τὴν βαθυτέρα τῆς ψυχῆς μου εἰρωνεία ὄλο μου τὸ παρελθόν καὶ ὄλο μου τὸ μέλλον καὶ χαμογελῶ 'στῆς περιπαίχτρας Μοίρας τὸ ξεπλάνημα.

Κάλλιο νὰ ἤμουνα 'στην θέσιν σας μικρὸ λουλούδι καὶ νὰ ἔκλεια 'στὰ φύλλα μου συμβολισμούς, παρὰ ποῦμαι κουφάρι λογικὸ καὶ κρύβω σκέψεις καὶ νοιώθω τὴν πραγματικότητα καὶ ζῶ σὰν πεθαμμένη...

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ λίκνο, τὴν πλατειᾶ καὶ πλάνα ἀγκαλιᾶ τῆς Μοίρας, ποῦμαι πλαγιασμένη καὶ ναουρίζομαι μὲ στεναγμούς, εἶσθε ἡ μόνη καὶ ἀγαπημένη συντροφιά μου. Πότε σφαλοῦν τὰ μάτια μου μὲ τὰ ἀρμονικά τῆς ὄνειρα καὶ μὲ τίς μελωδίες τῶν ἐλπίδων, ποῦ σταλάζουν τὴν ἀγάπη καὶ τὸν πόθο τῆς ζωῆς, καὶ πότε ὀρθάνοικτα κυττοῦν τὸ ἄγνωστο, ποῦ μὲ κυκλώνει, καὶ φοβοῦνται· μὰ πάντα, εἴτε

σφαιλιστὰ εἶτ' ἀνοικτὰ, μ' ἀγάπη ἀντικρύζουτε τὰ χρώματά σας· γιὰτὶ θαρρῶ πῶς 'γεννηθήκατε καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ ἴδιο αἷμα, ποῦ ἐπλάσθηκα· γι' αὐτὸ, κι' ὅταν σὰς βλέπω, μὲ τρεμοῦλα σὰς κυττῶ καὶ σὰς πονῶ· γι' αὐτὸ σὰς θέλω αἰώνιχ συντροφιά μου.

Σὰς θέλω προσκεφάλι μου ποιητικὸ· σὰς θέλω σαβανό μου ἀπαλώτατο. Μονάχα κάτω ἀπ' τὸ

χνοῦδι σας θ' ἀναπαυθῶ γλυκά-γλυκά καὶ θὰ χαρῶ τὴν σαρκικὴ τὴν νέκρα, ποῦ ποθῶ, μὲ ἱκνοποιήσι.

"Ὅ,τι ἡ γλώσσα καὶ ἡ πέννα μ' ἀρνηθῶν, σεῖς μόνοι, 'ματωμένοι μου πανσέδες, εἰκόνες τῆς ψυχῆς μου· τῆς πολυπαθῆς, θὰ τὸ διαλάθητε σ' ὄσους μὲ νοιώθουν.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΒΡΑΔΥΑ

(Τοῦ Willems Kloos)

Καθὼς μακρὰ στὸ χρυσογάλανο οὐρανὸ, ὡσὰν λουλούδι τὸ φεγγάρι ἀνθίζει, ὡσὰν λούλουδο μισοκίχτο χωρὶς καρπὸ, ποῦ τὰ χλωμὰ τὰ φύλλα του σὲ ἀπειρο σκορπίζει,

"Ἔτσι στὸν πέλο ἀνάμεσα, θαρρῶ, κάποια φορὰ, τὸ πρόσωπό σου τ' ὠμορφο ἐφάνηκεν ἐμπρός μου καὶ θύερα ἐπέρασε, κ' ἐβύστηκεν ἄργα... μακρὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, στὰ βάρη τοῦ ἄλλου κόσμου.

"Ὅ! σὲ ἀγαπῶ σὰν ὄνειρον ὠραῖο νυχτερινό, ποῦ μοναχὰ γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ὕπνο μας πλανῆ καὶ μόλις ἔλθῃ ἡ χαραυγὴ γοργοποιεῖται μακρὰ...

Καὶ σὰν τὴν ρόδινην αὐγόλα σὲ ἀγαπῶ, καὶ σὲ ἀγαπῶ σὰν τὴν ἀγνήν ἀστροφεγγιά, σὰν κάθε πρᾶγμα ὠμορφο ποθναὶ ἀφ' τῆ γῆ μακρὰ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΣΕ ΜΕ ΠΑΛΙ

Τὰ μάτια μου ρομφήξαν ὄλο τὸ δαίλι ἀπόψε, Κι' ἀνοίξαν κι' ἀνθίσανε στὴ σέβρα τῆς καρδιᾶς μου "Ὅλα τὰ χεῖλια τ' ἄλυατα ποῦ σάπισαν σιόδες τάφους Κι' ὄλα τὰ μάτια τὰ ὠμορφα ποῦ ἤπιανε τὸ χῶμα.

Κι' ἄκουσα τὸ παράπονο ποῦ λὲν τὰ παραθύρια τῶν ρημασμένων σπιτιῶν. Καὶ στὴν ψυχὴν μου δλες "Ὅσος καρμιάτες μούπανε νὰ πάω καὶ δὲν πῆγα 'Ἐκλάφανε· καὶ τῶν Χριστῶν ἐστέναξαν τὰ σιήθια...

Τὰ μάτια μου ρομφήξαν ὄλο τὸ δαίλι ἀπόψε, Κι' ἀνοίξαν κι' ἀνθίσανε τὰ μάτια στὴν ψυχὴν μου τῆς Παναγιάς ποῦ ἀκαταρρεῖ σι' ἀραχιασμένα τέμπλα.

Κι' ἔκλαρα: Παρθένα! "Δοε μὲ στὰ μιλί Σου μάτια [πάλι

Αἰώνια, αἰώνια, νὰ τρέχω Καβάλλα εἰς τὸν Πόθο μου νὰ ἀγγίξω τ' ὄνειρό μου...

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Διὰ τὰς γυναῖκας ἡ γλυκύτης εἶνε ἄριστον μέσον διὰ νὰ ἔχουν πάντοτε δίκαιον.

Μεγαλειτέρα δυναυχία τῶν δυστυχῶν εἶνε ὅταν ἔχῃσιν μνήμην ἐξαίρετον.

Οὐδεὶς ἴσταιται τόσο ὕψηλά, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλότερον, οὐδεὶς δὲ τόσο χαμηλά, ὥστε νὰ μὴ πέσῃ βαθύτερον.

Τὴν στιγμήν καθ' ἣν αἱ φουσαλίδες τοῦ σάπωνος φαίνονται ὠραϊότεραι, τότε διαρρηγγνυται.

"Ὁ χαρακτήρ πυρακτοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἐρωτος, πληροσόμενος ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ψυχόμενος ὑπὸ τῆς πείρας γίνεται χαλύβδιος.

"Ἡ γῆ εἶνε μέγα θέατρον, ἐφ' ὃ ἡ αὐτὴ τραγωδία ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ διαφόρους τίτλους.

Κολακεία,—ἡ δύναμις τῶν μικρῶν.

Οἱ πονηροὶ ἀνθρώποι περιφρονοῦν τὴν μάθησιν, οἱ δλοϊκοὶ τὴν θαυμάζουσι, καὶ οἱ σοφοὶ τὴν χρησιμοποιοῦν.

"Ἐξ ἀνάγκης δασις ὑποκλίνεται ἔμπροσθέν τινος, στρέφει τὰ πότα εἰς ἄλλον.

"Ὁ ἔρως σονηθίζει τὰς γυναῖκας νὰ εἶνε ἐχέμυθοι.

Πολλάκις τὸ πτερόν τῆς χήνας πληγῶνει χειρότερα ἀπὸ τὸ νύχι τοῦ λέοντος.

"Ὁ παράφορος δὲν εἶνε διὰ τοῦτο καὶ σθεναρός.

Εἰς μερικὸς ἀνθρώπους ἡ εὐφροσύνη δὲν κάμει ἄλλο παρὰ νὰ αὐξάνῃ τὴν ἀδεξιότητά των.

"Ὅστις νυμφεύεται τὴν ἐρωμένην του εἶνε ὡς νὰ μεταβάλλῃ τὸν καλὸν οἶνον εἰς ἔξος.

"Ὅσοι φοροῦν πτεριστήρας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἔχουν ἔπνον.

ΡΟΔΟΣ

Ο Πύργος του ὄρολογίου καὶ τὰ εἱλείρια τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

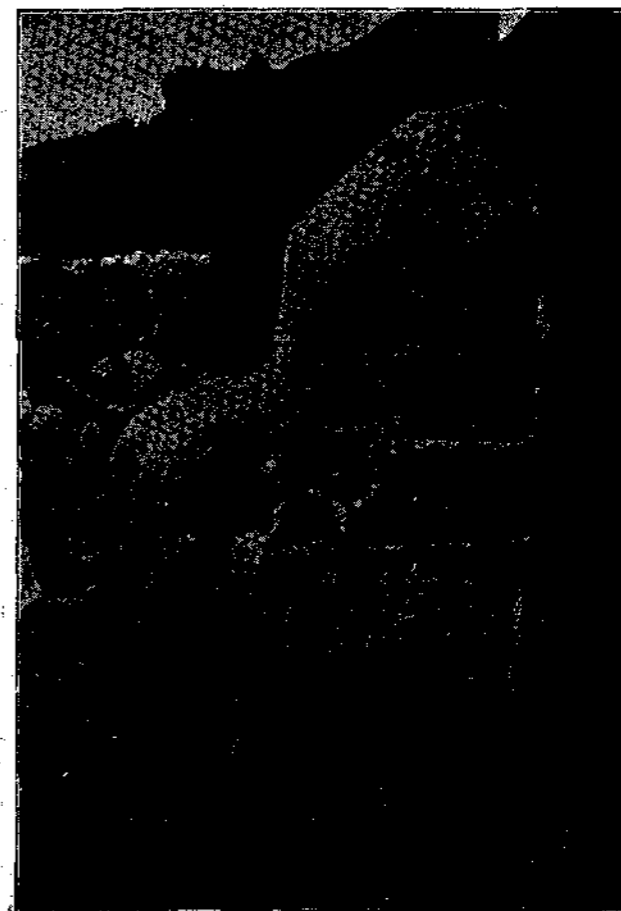
Τὰ εἱλείρια τῆς Λίνδου.

ΧΙΟΣ

Ἡ πέτρα τοῦ Ὀμήρου.

ΣΑΜΟΣ

Ἀρχαῖον ἄγαλμα.

← ΠΑΛΜΟΙ ΕΝ ΤΩ ΣΚΟΤΕΙ →

Τη αθέριε ψυχή της
'Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου

"Ηλιος κουρα-
σμένος από το
μακρινόν του τα-
ξείδιον, κλίνει
λιπόθυμος ήδη,
την χρυσήν κε-
φαλήν του εις τὰ
γαλανόλευκα νε-
ρά του Μαρμαρά
και με ροδοχρύ-

γνώστου με τὰ απαλότερα χρώματα, με τους
πλάνητας ρεμβασμούς.

Και αἱ ὥραι παρέρχονται και τὸ σκότος κα-
θίσταται βαθύτερον.

Εἶμαι μόνη, ἀλλὰ δὲν με τρομάζει ἡ μόνωσις.
Μὲ τρομάζουν οἱ πόθοι μου!

Τί ζητεῖ ἀρά γε ἡ ψυχὴ μου ἢ ἐν ἐκστάσει
πλέουσιν, ἢ κυλινδουμένη εἰς τὸ ἄπειρον, ἢ ὡς
ἐν προσευχῇ προσκλίνουσιν πρὸ τοῦ μεγαλείου
τούτου τῆς φύσεως;

'Αδυνατῶ νὰ τὸ περιγράψω.

Στόνοι μελαγχολικοὶ καταπνίγουσι τὰ στή-
θη μου και οὐράνια δάκρυα τοὺς ὀφθαλμοὺς
μου κατακλύζουσι.

Πονῶ!
Θέλω νὰ στενάξω και ὁ στόνος πνίγεται εἰς
τὰ στήθη μου.

Θέλω νὰ ψάλλω τὸ ἐναρμονιώτερον ἄσμα —
τὸ ἄσμα τῆς 'Αγάπης — και στροφὴ μία δὲν
ἐξέρχεται τῶν χειλιῶν μου.

Πνίγεται ἡ ψυχὴ μου εἰς τῶν πόθων τὴν ἄ-
βυσσον και ὅμως οὐδὲν, οὐδὲν ὀρισμένον ποθῶ!

'Ελαφρὰ ρίγη διατρέχουσι τὸ σῶμά μου. 'Α-
νεπαίσθητοι φρικιασμοὶ φιλοῦν τὰ χεῖλη μου
και σκορπίζουσι τὰ ἠδονικώτερα ρίγη τῶν ρεμ-
βασμῶν τῆς νεότητος.

Ποθῶ τῆς χαρᾶς τὸ μειδίημα!
Ποθῶ τῆς ὀδύνης τὸ δάκρυ!

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μου, ἰδοῦ, πα-
ρέρχεται πᾶν εἶδος χαρᾶς, πᾶν εἶδος ὀδύνης.
Και ὅμως οὐδαμοῦ σταματῶ.

Οὐδαμοῦ συναντῶ τὴν χαρὰν ἢν ποθεῖ ἡ ψυ-
χή μου, οὐδαμοῦ εὕρισκω ὀδύνην πικροτέραν ἐ-
κείνης ἣτις ἐγεννήθη εἰς τὰ στήθη μου.

Ποθῶ.
Ποθῶ τὴν Ζωὴν, ἣτις ἐξελισσεται πρὸ ἐμοῦ
πλήρης μυστηρίου.

Ποθῶ τὸν Θάνατον, ὅστις διανοίγει πρὸ τῶν
ποδῶν μου τὴν ὑγρὰν τοῦ ἀγκάλῃν.

'Υγρὰ ἄβυσσος! 'Αβυσσος βαθυτάτη σὲ πλη-
σιάζω ἀνευ φρίκης. Τὰ κύματα σου θὰ με λι-
κνίσωσι, τὰ φιλήματά σου θὰ με ποτίσωσι τὴν
γλυκυτέραν δρόσον και ἡ ἀγκάλῃ σου θὰ κα-
τευνασῇ τῆς ψυχῆς μου τὴν θύελλαν.

Μὴ ὅμως τοῦτο ἀρκεῖ;

Μὴ θὰ δυνηθῶ νὰ καταπνίξω τοὺς πόθους
μου εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων σου;

Μὴ εἰς τὸν βυθὸν σου τὸν ἀτέρμονα θὰ δυ-
νηθῶ νὰ θρασύσω εἰς μυρία τεμάχια τὴν λύραν
μου. Σέ, ὦ Λύρα, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑποίας ἐ-
κκυσσὲ τὸν εὐωδέστερον τῆς ψυχῆς μου λιθωντόν;

'Αλλ' ὄχι!... Ἀλάει, ὦ Λύρα μου, ἀλάει!
Σὺ εἶσαι, ὅ,τι περιπαθίστερον ἠγάπησα!

Σὲ σφίγγω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Εἶσαι Σὺ
ἡ σύντροφος τῶν ὀνείρων μου, ἡ σύντροφος τῶν
νεκρῶν μου χρόνων, τῶν ἀτελευτήτων παλμῶν
μου, τῶν πεπλανημένων ὀνείρων μου.

Σὲ λατρεύω!

Σὺ θὰ γλυκάνῃς τὰς τελευταίας μου στιγμάς.

Σὺ γίνου ὁ ἀστὴρ, ὅστις θὰ ὀδηγήσῃ τὴν τα-
λαντευομένην ψυχὴν μου εἰς τὸν λιμένα τῆς
Ἀθήνης.

'Όταν ἡ φωνὴ σου ἀντηχῇ εἰς τὰ ὦτα μου,
ἡ ψυχὴ μου ἀναπέμπει τὴν γλυκυτέραν τῶν
προσευχῶν.

Ἀλάει!

Αἱ τελευταῖαι ἀναπάλσεις σου ἠνωμένα με
τοὺς ὑστάτους τῆς ψυχῆς μου στόνους, θέλου-
σιν ἀποτελέσῃ τὴν ἀρμονικωτέραν νεκρικὴν συμ-
φωνίαν.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

← Η ΜΑΓΙΣΣΑ →

ΕΣΑ στοῦ δάσους
τὸ πειδ ἀπάτητο μέ-
ρος, κοντὰ σ' ἕνα
ποτάμι, ἐκάθητο
μὰ Μάγισσα.

Συχνὰ μὲς τὸ νε-
ρὸ του ἡ Μάγισσα ἐλουζότοιν.

Μὰ μὰ μέρα ἔσφαλε... δὲν εἶχε τὸ νοῦ της
κι' ἡ Μάγισσα ἐπεσε στὰ δίχτυα τῶν ψαράδων.

'Ετρόμαξαν μὲ τὸ πιάσιμο αὐτὸ οἱ ψαράδες.
Μ' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦτον κι' ἕνας νέος, ὁ
Μάρκος.

'Αγκάλιασε λοιπὸν τὴν ὀμορφή Μάγισσα και
τὴν κατεπλημύρωσεν ἀπὸ φιλιὰ δλόθεομα.

Μὰ ἡ Μάγισσα, σὰν λιγερὸ κλωνάρι, μέσα
στὰ δυνατὰ του χέρια ἐλυγιζότοιν κι' εἶχε τὰ
μάτια κροφωμένα ἐπάνω στὸ Μάρκο μ' ἕνα
χαμέγελο, ποῦ ἐκεῖνος δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ.

Δούναβι δάσος, πάντα ζητῶντας κι' αἰώνια
στενάζοντας:

—Ποῦ εἶν' ἡ Μάγισσά μου;

Και τὸ κῆμα γελαστὸ τοῦ' ἀπεκρίνετο:
—Ἀδὲν ἔξρω.

—Ψέμμά μου λὲς—ἐφώνηξε τότε ὁ Μάρ-
κος—τὸ ἔξρω πῶς ἡ Μάγισσά μου παίζει μ'
ἐσᾶς, ὦ κῆματα!

Και ὁ τρελλὸς ἐρωτευμένος ἐροίχθη μες
τὰ νερά τοῦ Δούναβι, γιὰ νὰ βεθῇ τὴ Μάγισσά
του.

'Η Μάγισσα μὲς τὰ νερά τοῦ Δούναβι, ὅπως
και πρῶτα, λούζεται... ὅπως και πρῖν νὰ ἰδῇ τὸ
Μάρκο...

Μὰ ὁ Μάρκος πλεῖα δὲν ἔψ...

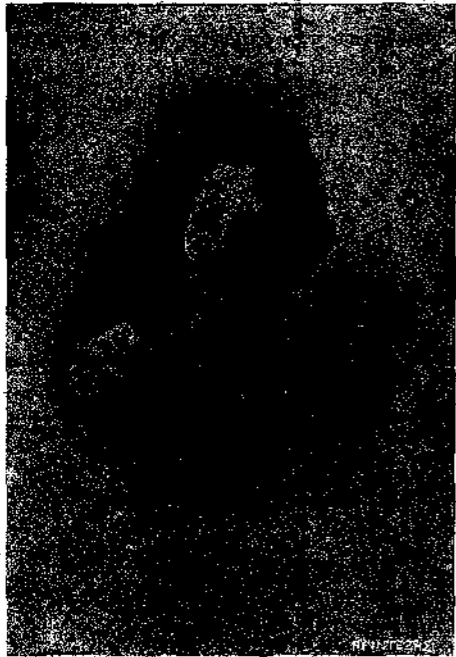
'Αλλ' ὅμως τὸ τραγοῦδι τὴν ἱστορία του θυ-
μίζει.

Γιὰ σᾶς ποῦ σέρεστε μες τὴ ζωὴ, σὰν τὰ
σκουλήκια τῆς γῆς κανεῖς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ πῇ
τὸ παραμῦθι σας... κανεῖς δὲν θὰ ψάλλῃ μὲ
τραγοῦδια ἀλησμόνητα τὴν ὑπαρξί σας!..

Μ. ΓΚΟΡΚΥ

Μετᾶφρασις Κώστα Καιροφύλα

JEAN BERTHEROY

Ἡ κ. Jean Bertheroy εἶνε σχεδόν ἡ μόνη ἐκ τῶν γραφουσῶν ἥτις συνέγραψεν ἱστορικὰς μυθιστορίας, διὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται πολυμάθεια, δξύνωια καὶ φαντασία ἀνελήφτως, πρᾶγμα ἀρετὰ σπάνιον εἰς τὰς γυναῖκας, αἵτινες συνήθως κέκταιται μόνον τὴν φαντασίαν τῆς καρδίας.

Ἡ κα J. Bertheroy ἐδημοσίωσεν κατὰ πρόωτον συλλογὴν ποιημάτων: Αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαϊκείτου. Κατόπι τὴν ὀρχηστρίδα τῆς Πομπηίας, τὰς Παρθένους τῶν Συρακουσῶν, τοὺς ἐφεστίους θεοὺς, τὸ κάλλος τοῦ Ἀλκίου.

Εἶνε εὐτόχημα δι' ἓνα μυθιστοριογράφου, νὰ ἐκλέξη πρὸς ἐξεκόνειαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπὶ γλαυκῶν οὐρανῶν, λαὸς ἀθλητῶν, γλυπτῶν, ποιητῶν καὶ παρθένων, πορεύεται διὰ μέσον μαρμαρίνων στοῶν. Οὐδέτις ἐτερον μέλημα, εἰμὴ ν' ἀνακλίσῃ οὐτος ἐκ νέου ἐπὶ τῶν ἀρχαίων θεῶν κάλλους ἐποδειγμάτων, ἐμφύχους μορφᾶς.

Ἡ κ. J. Bertheroy ἐλάξεν ἀπαραμύλλους τοιαύτας: Εἰς τὴν Αἴγυψον ἐπενόησε τὸ σύμπλεγμα τοῦ Πυθίου, τὸν γηραιὸν ἀθλητὴν στηριζόμενον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς γλαυκώπιδος ποιητρίδος Σενοφίλης, καὶ βαδίζοντα παρατλιζόμενος τοῦ νεοῦ του Ἀλκίου.

Ἀνεκαίνας τὸν θανμάσιον διάκοσμον τῆς Πομπηίας καὶ τὸν ἐκπάγλους μεγαλοπρεπῆ κόσμον τῆς Ὀλυμπίας. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς δὲν εἶνε μόνον ἐντεχνος ἀρκοδόμησις καὶ χαρίεσσα σκηνογραφία, πιστῶς ἀνατολοῦσα τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ εὐκλείαν· ἡ κ. J. Bertheroy τὰς ἀνεξοπύρωσεν οὐχὶ μόνον ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἀλλὰ δι' αἰωνίου τοιαύτης: τῆς συγχρόνου ἐκείνων καὶ τῆς ἰδικῆς μας. Αἱ δοξαὶ τῆς Ὀλυμπίας καὶ αἱ δοξῆσεις τῆς Πομπηίας καθίστανται εἰς τὰ βιβλία τῆς, μεθ' ἧν τὴν διατηρομένην θελατικὴν τῶν λαμ-

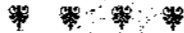
πρότητα, τὸ σύμβολον καὶ ὁ κόσμος τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν βασάνων τῆς ἐποχῆς μας: ψυχὴ καὶ φθοία, μυστικισμὸς καὶ κάλλος: διπλοῦς ἀναχρονισμὸς, δοτικὸς καθιστῶ ἀπειρωσ συγκινητικὸν τὸ ἔργον τῆς κ. J. Bertheroy.

Συνδυάουσα οὕτω τὰς ἀρχαίας μορφὰς καὶ τὰς ἀληθεῖς ἰδέας εἶνε αὐτὴ ἡ πραγματικὴ διάδοχος τοῦ André Chénier τὸ εἶογε τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τὸ βραβεῖον τῆς εὐγνωστίας.

Ἐπαπέφερε—μὲ τὴν αὐτὴν συναίσθησιν τοῦ ὄραίου, τοῦ γραφικοῦ, τοῦ δράματος, τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς συγχρόνου ψυχῆς τῆς ἀνθρωπείτου—καὶ ἄλλας ἐποχὰς:

Ἡ ἐμπνευσμένη συγγραφεὺς ἔγραψε καὶ ἄλλα ἔργα φέροντα τοὺς ἐξῆς τίτλους: Ximenes, Le journal de Marguerite, Plautin, Le jardin de Tolosati, Les delices de Mantoue, Le Roman d' une ame, Le double joug, Le Mirage, Sybaris. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μυθιστορημα, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐκρίθη εὐμενέστατα ἐν Παρισίοις.

Ἡ κ. Bertheroy εἶνε συντάκτις τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «La Française».

ΓΡΑΜΜΑΙ

Τίποτε δὲν εἶνε τόσῳ ὀνηλόν, τόσῳ ὄροϊον, ὅσῳ μὰ θυσία ἰσχυροῦ συναίσθηματος πρὸς μᾶς ἡθικῆς παγκάλου ἰδέας.

Ἡ γυνὴ μόνον ἐφ' ὅσον αἰσθάνεται τῆς δι' ἀφροσύνην τῆς γηράσκει.

Ἡ βίος ἀποτελεῖται ἀπὸ στιγμᾶς. Κέρδιζε τὰς στιγμὰς σου γιὰ τὰ κερδίσῃς τὸν βίον σου δλόκληρον.

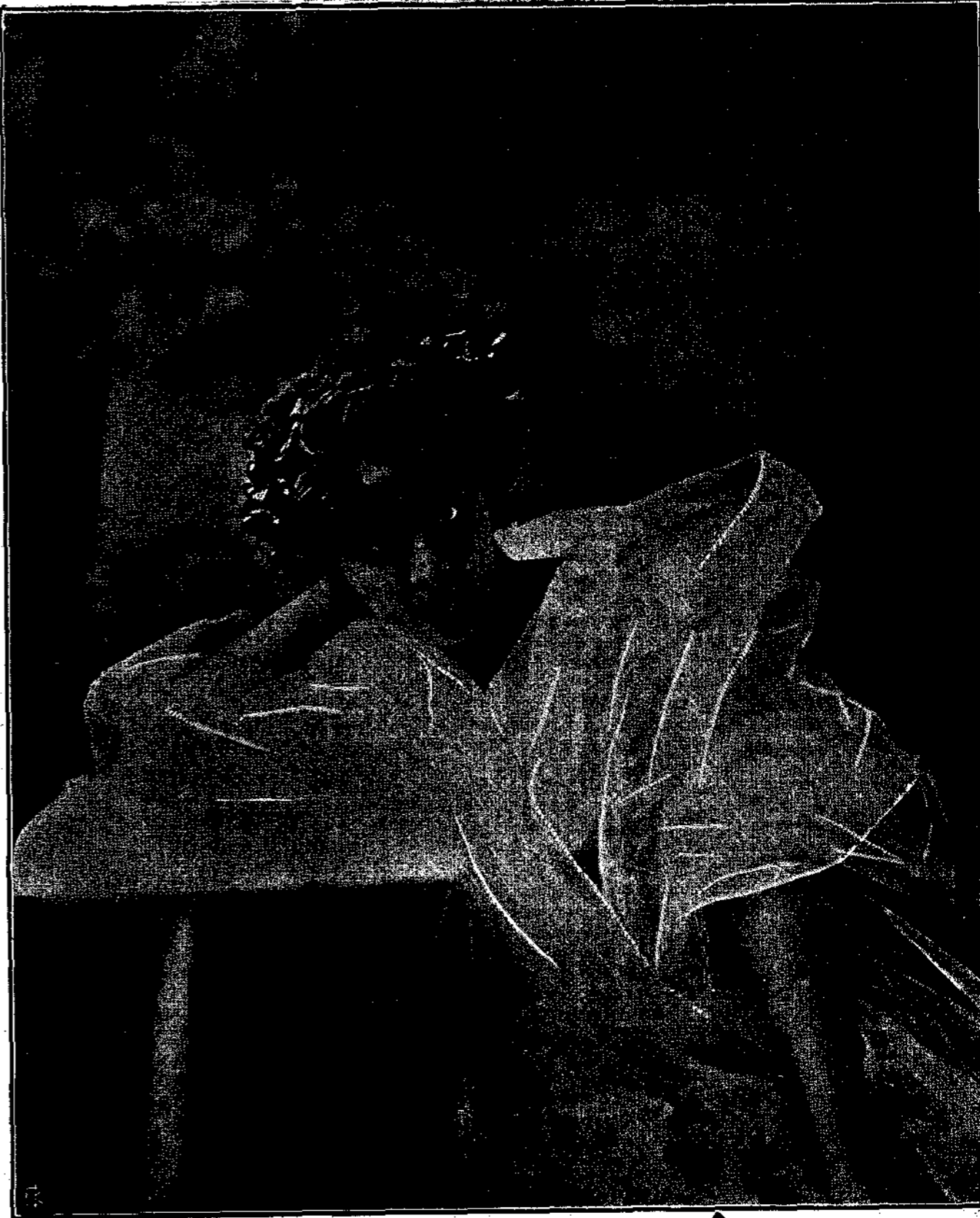
Ἡ ζωὴ μας εἶναι δρόμος μετ' ἐμποδίων. Νικᾷ συνήθως ὁ πεσὼν ἐν τῇ ἀρχῇ· διότι ἀποκτᾷ τὴν δέουσαν πείραν διὰ τὸν λοιπὸν δρόμον.

Ἰσχυρισμὸς: ἀνάγνωθι ἐπινοτισμὸς ἡθικῆς.

Τὰ μεγαλεῖτερα κτηπήματα τοῦ ἐνλοκόπου τὰ δέχεται ὁ ἰσχυρότερος κορμὸς.

Τὸ γέλιο εἶνε τὸ λογικώτερον κατὰ τῆς οὐτιδανότητος τοῦ κόσμου ὄραλον. Ὅποιος γελᾷ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λίπην του ἀκόμη εἶνε ἀληθῆς νικητῆς τῆς ζωῆς.

A. Γ.

Ἡ ΜΝΗΣΤΗ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

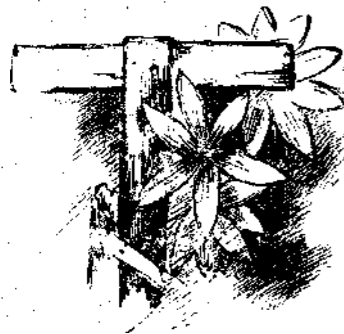
ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Ἐκ φωτογραφίας σταλείσης εἰς τὸν «Monde Hellenique» ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Ὑψηλῆς κόμης

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΠΙ ΓΑΛΛΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ

ΗΝ πτώσιν τῆς Ἑννετικῆς Δημοκρατίας ἐπὶ τριακόνσια καὶ δεκατέσσαρα περίπου ἔτη κυβερνήσεως τὴν Ζάκυνθον, διεδήχθη ἢ ἐν ἔτει 1797 κατοχὴ τῆς νήσου ὑπὸ τῶν Γάλλων δημοκρατικῶν (1).

Ἡ ἀποτίναξις τόσῳ μακροαίονος δισποτίας, ὅποια ἢ τῆς ἀριστοκρατικῆς Ἑννετίας, ἦτις, παρὰ τὰ ἐλαττώματα καὶ μειονεκτήματα, παρὰ τὰ λάθη ἴσως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκίεττο καὶ πολλὰς τὰς ἀρετάς, καὶ ἦτις ὅμως, ὡς δουλεία καὶ τόφος ὄχι μόνον ὑπὸ τῶν τότε Γάλλων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τινῶν ἱστορικῶν ὄλως ἀθασανίστως εἶχε χαρακτηρηθῆ, καὶ ἡ κατάληψις τῆς νήσου ὑπὸ τῶν Γάλλων, τῶν ὑποίων αἰ κηρυσόμενοι ἄγιοι εἰσηγήσεις τῆς ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος ἠλέκτριζον τὸν λαόν, ἐπρέπει νὰ ἐορτασθῶσι καὶ πανηγυρισθῶσι μὴ ὅσον οἷόν τε μεγαλυτέρας ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.

Μία τῶν ἐορτῶν τούτων ἦτο καὶ ἡ τῆς Γεωργίας, ὁρισθῆσα διὰ τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Μεσοδώρου, (17)28 Ἰουνίου 1798, 2) ἐπέτειον τῆς εἰς Κέρκυραν ἀφίξεως τῶν Γάλλων. Καὶ ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐπρόκειτο νὰ πανηγυρισθῆ μετ' ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ, καθότι τὸ συμπέσειν εὐχάριστον ἄγγελμα τῆς ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου ἀλώσεως τῆς Μελίτης ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως τοὺς κατοίκους.

Ἡ Κεντρικὴ διοίκησις (Amministrazione Centrale) τῆς νήσου ἐξέδωκε πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέστειλε πρὸς ἐκτέλεσιν τῇ Δημοτικῇ ἀρχῇ (Amministrazione Municipale) (4) παραγγέλουσα, ἵνα αὕτη, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Γεντιλλῶ καὶ τοῦ φρουράρχου, προειδοποιήσῃ τοὺς κατοίκους, καὶ δὴ τοὺς περὶ τὴν πλατείαν τῆς Ἐλευθερίας, (5) νὰ στολισῶσι δι' ἀνθῶν καὶ ταπήτων τὰς θύρας, τὰ παράθυρα,

τοὺς ἐξώστας τῶν οἰκιῶν καὶ τὰ καταστήματα αὐτῶν, κατασκευάσῃ δ' ἐν τῇ πλατείᾳ, πλησίον τοῦ Ὑγειονομείου, τρεῖς στερεὰς ἐξέδρας διὰ τὰς ἀστिकास Ἀρχάς. Το πρόγραμμα ἐκείνο ἐπέσειε νὰ δημοσιεύσῃ ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ πρὸς τοὺς κατοίκους οἵτινες καὶ προσεκαλοῦντο πάντες εἰς ἐκούσιον ἔρανον, ἅτι τῶν δημοσίων τῆς Ζακύνθου ταμείων στρουμένων χρημάτων. (6)

Ἡ ἐορτὴ τῆς Γεωργίας διεξήχθη ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὴν ἐξῆς διάταξιν. (7)

Διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ, ἡ ἐναρξίς τῆς ἐορτῆς ἐγένετο, ριθθέντων ἱκανῶν κανονοβολισμῶν, τῇ πρώτῃ τῆς 10ης Μεσοδώρου.

Ἀπασαί αἱ Ἀρχαὶ μετὰ τῶν πολιτῶν, εἰς εἶχον ἀντιθετῆ τὰ τῆς ἐορτῆς, συνοιθοίσθησαν εἰς τὴν νομαρχίαν, ὅπου εἶχε παραταχθῆ ὁ στρατός, ἀποτελούμενος ἐξ ἐνός λόχου γριναδιέρων, ὡν προηγούντο σκαπανεῖς, καὶ τεσσαράκοντα ἀγροφυλάκων μετὰ τοῦ διοικητοῦ καὶ τῆς σημαίας αὐτῶν.

Ἡ πομπὴ ἐξεκίνησεν, ὡς ἐξῆς: Προηγούντο δύο ἄροτρα ἀνθοστόλιστα, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἴλκετο ὑπὸ ζεύγους λευκῶν βοῶν, τὰ δὲ ἡνία αὐτῶν περιελάσσοντο διὰ μυρσινῶν καὶ ἄλλων ἀνθῶν. Ταῦτα ἠλαύνοντο ὑπὸ δύο λευκοενδεδυμένων νεανῶν, ἀνὰ χεῖρας κρατοῦντων δύο στεφανοπλεκτάνας ἐν εἶδει ἡνίων, ἐφ' ἑκάστου δὲ βοδὸς ἐκάθητο νεανίας λευχειμονῶν καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας γεωργικῶν ἐργαλείων. Εἶποντο ὁ β' λόχος τῶν ἀγροφυλάκων καὶ οἱ ἐκ τῶν τεσσάρων ἐξοχικῶν Δήμων (8) (Cai toni) ἐκλελεγμένοι: Προϊστάμενοι, ἀνὰ δύο, ἔχοντες τὰς κόμας ἐστολισμένας διὰ μύρτων, δάφνης καὶ ἀνθῶν καὶ κρατοῦντες γεωργικῶν ἐργαλείων, ἐστολισμένον διὰ δέματος στάχυων καὶ ἀνθῶν.

Ἡκολούθει κατόπιν ἄμαξα, συρομένη ὑπὸ τεσσάρων λευκῶν ἵππων, ἐφ' ἧς ἐφέροντο τέσσαρες Προστοί, (9) ἐκλεγέντες ἵνα δεχθῶσι τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ ἐκ τεσσαράκοντα ὑψίστων νέων ἀποτελούμενη πολιτοφυλακὴ μετὰ τῆς σημαίας αὐτῆς, εἶτα τέσσαρα πεδινὰ πυροβόλα, οὐλαμὸς πυροβολικῶ καὶ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ.

Εἶπειτο κατόπιν τὸ ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας, παρι-

στωμένης δι' ἀγάλματος γυναικός, κρατούσης διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ κέρασ τῆς Ἀμαλθείας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τρέπαιον ἐκ γεωργικῶν ἐργαλείων, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Τὸ ἄρμα τοῦτο ἐσύρετο ὑπὸ ὀκτῶ νέων, μετωπηδῶν τοποθετημένων λευχειμονούτων καὶ φερόντων τριχρούς ταινίας, ὡς ζῶνας, πλαγίως δὲ στεφάνους ἐκ δάφνης καὶ ἐκ τῶν παραθύρων ἐρραίνετο δι' ἀνθῶν. Τέσσαρες νεώτεροι τὴν ἡλικίαν ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένοι ἐκράτουν ἀνθοστόλιστα τέσσαρα τόξα ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοῦ ἄρματος γωνιῶν ἐστηριγμένα, ὀπίσω δ' αὐτῶν νεανίς, κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν ἔθος ἐνδεδυμένη, ἐκράτει διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς χρυσὴν σάλπιγγα διὰ δὲ τῆς ἐτέρας δάφνηνον στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἐλευθερίας τεθειμένον. Ἡκολούθουν κατόπιν τὸ προσωπικὸν τῶν τεσσάρων ἐξοχικῶν δῆμων, οἱ εἰρηνοδίκαι, τὸ προσωπικὸν τοῦ τε Ἐνεχυροδανειστηρίου καὶ Ὑγειονομείου, τὸ ἐμποροδικεῖον, τὸ πρωτοδικεῖον μετὰ τοῦ προέδρου ἐπὶ κεφαλῆς, πρὸς δεξιὰ μὲν ἔχοντος τὸν προϊστάμενον τῶν ὀρκωτῶν, πρὸς ἀριστερὰ δὲ τὸν πρόεδρον τῆς Δευτέρας Ἀκροάσεως. Ὁ πρόεδρος τοῦ κακούργοδικεῖου πρὸς δεξιὰ ἔχων τὸν ἐπίτροπον τοῦ Διευθυντοῦ, καὶ πρὸς ἀριστερὰ τὸν Εἰσαγγελεῖα ἀπολουθόμενον ὑπὸ τῶν τεσσάρων κακούργοδικῶν. Κατόπιν εἶποντο ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ, ὁ στρατηγός, ὁ νομάρχης, τὸ ἐπιτελεῖον τῆς φρουρᾶς, ἡ χωροφυλακὴ καὶ εἰς λόχος.

Ἡ πομπὴ ἐστὶ εἰς τὴν συνοικίαν Ἀμμου, ὅπου, ἄμα τῇ ἀφίξει τῆς, εἰς παράγγελμα τοῦ προέδρου, οἱ προστοὶ ἀντήλλαξαν τὰ ἐργαλεῖά των πρὸς τὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν. Ὁ στρατηγός καὶ ὁ νομάρχης ἀνέλαβον τὴν ὁδηγίαν ἀρότρου καὶ ἐσχημάτισαν κατὰ γῆς ἀδλακα ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς καὶ ἀσμάτων καὶ ὑπὸ τοὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν. Εἶτα οἱ στρατιῶται ἀνέλαβον τὰ ὅπλα των κεκοσμημένα ὑπὸ δέσμης στάχυων καὶ ἀνθῶν.

Ἡ πομπὴ, ἐπιστρέψασα διὰ τῆς πλατείας ὁδοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς διατάξεως, κατέληξεν εἰς τὴν πλατείαν, εἶτα εἰς ἐκείνην τῆς Ἐλευθερίας, ἕκαμε στροφήν καὶ ἅπαντες κατέλαβον τὰς θέσεις των, ἦτοι ὁ μὲν στρατηγός, ὁ νομάρχης, τὸ ἐπιτελεῖον καὶ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ κατέλαβον τὴν μεσαίαν ἐξέδραν, οἱ δὲ δικασταὶ καὶ πρόξενοι τὴν δεξιάν καὶ οἱ ἀγροτικοὶ προϊστάμενοι τὴν ἀριστεράν. Οἱ νεανίαί ἐφερον τὸ ἐπὶ στυλοβάτου ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὰ δ' ἐξ ἀνθῶν τέσσαρα τόξα τεθέντα κατόπιν ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ γωνιῶν ἐκράτουντο ὑπὸ τὴν αὐτῶν νέων. Οἱ προστοὶ καταθέντες ἐπὶ βωμοῦ τοῦ ἀγάλματος τὰ ἐργαλεῖά των καὶ τὰ ἄνθη ἐπανάηλθον ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς μεσαίας ἐξέδρας εἰς τὰς θέσεις των, πλὴν τῶν τεσσάρων προστῶν, οἵτινες παρέμειναν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας. Εἶτα ὁ πρόεδρος τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς δρ. Μαρίνος Δικόπουλος, ἀνὴρ μορφώσεως καὶ παιδείας, στραφείς πρῶτον μὲν πρὸς τοὺς προστούς, κατόπιν δὲ πρὸς τὸν λαόν ἐξεφώνησεν ἐλληνιστὶ λόγον, κλέξας ἐγκώμιον εἰς τὴν Δημοκρατίαν. Μετὰ ταῦτα ὁ νομάρχης Ρουλιεῖ ἠσπᾶσθη τοὺς τέσσαρας προστούς, ὧν κατέστησε δημοσίᾳ γνωστὰ τὰ ὄνόματα καὶ ἐνεχείρισεν αὐτοῖς τὸ βραβεῖον, ἀνακρουούσης τῆς μουσικῆς. Τούτων γενομένων, ἐξετελέσθησαν στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἀγωνίσματα, ρήτωρ δὲ τις

ἐξεφώνησε λόγον γαλλιστί.

Τὴν κατακλιθεὶς τῆς ἐορτῆς ἐπέθηκεν ἡ Μασσαλιώτις, φαλῆσα ὑφ' ὄλου τοῦ παρισταμένου πλήθους, συνανακρουούσης τῆς μουσικῆς, δι' ἣν εἶχε παρασκευασθῆ ἰδιαίτερα τις ἐν τῇ πλατείᾳ ἐξέδρα, τὸ δὲ πλήθος χεῖρον καὶ ἀλλοαλλῶν διήρχετο τὰς φωτολούστους ἐκ τῆς γενικῆς φωτοχυσίας τῶν οἰκιῶν ὁδοῦ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παρετέθη πανδασία ἐκ χιλίων καὶ πλείονων πάσης τάξεως πολιτῶν, καθ' ἣν ἐπεκράτησεν ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ ἐνθουσιώδης εὐθυμία.

Οὕτως ἐληξεν ἡ ἐορτὴ αὕτη τῆς πολιτοκρατίας ἐπαναληφθεῖσα τὴν 9ην καὶ 10ην τοῦ μηνὸς Θερωμίδωρου, κατὰ τὴν ἐθνικὴν τῆς Ἐλευθερίας ἐορτήν. Ἰχνη τῆς ἐορτῆς ταύτης ἀπαντῶμεν κατὰ τὴν ἀγροικὴν ἐορτὴν τοῦ Τρυγητοῦ, τελεσθεῖσαι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, τῷ 1900 ἐν Παρισίους καὶ εἰς τὰ πεδία τοῦ Ἀρεως, καθ' ἣν ἀνεπτύχθη ὅλη ἡ εὐφυολογία καὶ ἡ χάρις τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ.

Ζάκυνθος 1907.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

(1) Οἱ Γάλλοι δημοκρατικοί, πεισθῆς τῆς Ἐννετοκρατίας, κατέλαβον τὴν Ζάκυνθον κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1797 καὶ παρέμειναν μέχρις Ὀκτωβρίου τοῦ 1798, ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Ρωσο-Τούρκων. (Ποβλ. Α. Χ. Ζῶη «Λεξικὸν φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν Ζακύνθου» 1898 σελ. 164 ἐν λέξει Γάλλοι. καὶ Ἡμερολόγιον Γ. Λογοθέτου ἐν Ζακύνθῳ 1896. μελέτην Α. Χ. Ζῶη ὑπὸ τίτλῳ «Ρωσο-Τούρκοι ἐν Ζακύνθῳ»).

(2) Πλὴν τῶν δημοκρατικῶν ἐορτῶν εἰσῆχθη ἐν Ἐπισημῶν ἐπὶ Γάλλων καὶ τὸ δημοκρατικὸν καλενδᾶριον ἀντιστοιχοῦν πρὸς τοὺς ἡμετέρους μῆνας.

(3) Ἡ ἐπὶ τοῦ νομάρχου Ρουλιεῖ τῇ 17 Δεκεμβρίου 1797 σχηματισθεῖσα Κεντρικὴ διοίκησις Ζακύνθου ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν πολιτῶν Κωνσταντίνου Γουίης, Βικεντίου Ρενῶ, Ἰωάννου Γαῖτα, Πέτρου Φραγμίσκου Τζωρτζέτου καὶ Παύλου Κλάδη.

(4) Αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν πολιτῶν Γρ. Μαρίνου Δικόπουλου, Πέτρου Δραγῶνα, δρ. Γεωργίου Πλανιέρου, Στυλ. Μιχαλίτου, Νικολάου Δραγαγιῶν Σιγούρου, δρ. Ναθαναὴλ Τεργιότη, Δημητῆ Πυροῦ καὶ δρ. Ἀν. Φλαμπουράκη, γραμματέως. Τούτοις προσετίθεντο οἱ Ἄνδρ. Σκοφῆς, γραμματέως τῶν οικονομικῶν καὶ οἱ βοηθοὶ Ἐμμ. Κωνσταντίνης καὶ Γεωρ. Βιτάλης.

(5) Οὕτω ἐκλήθη ἡ νῦν πλατεία Ποιητοῦ καὶ ἄλλοτε Ἁγίου Μάρκου, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ, τῇ 17 Δεκεμβρίου 1797, ἐμφύτευσιν τοῦ δένδρου τῆς Ἐλευθερίας, πυροποληθέντος τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1798 ἐπὶ Ρωσο-Τούρκων.

(6) Ὁρα: Registro della Repubblica Francese, pag. 92 παρὰ τῷ Ἀρχιεπιφυλακτικῷ Ζακύνθου.

(7) Ὁρα: Registro degli atti e deliberazioni dell' Amm. centrale del Dipartimento del Mare Egeo, pag. 154 παρὰ τῷ Ἀρχιεπιφυλακτικῷ.

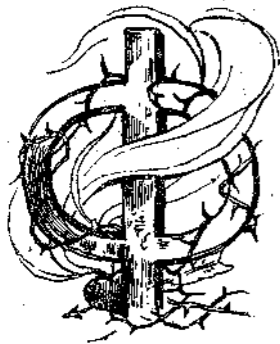
(8) Τὰ τέσσαρα ἐξοχικὰ τμήματα ἡ δῆμοι ἦσαν τῶν κομῶν Καληπάδου, Κατωσταρίου, Μαχαιράδου καὶ Λιθακιάς.

(9) Ἐκαστον τῶν τεσσάρων Τμημάτων ἐξέλεξε ἀνὰ ἕνα Προστον, ὅστις διὰ τὴν ἀγγίγιαν, καλὴν διαγωγήν, εὐφημον ὑπόληψιν καὶ ζῆλόν του πρὸς ἐργασίαν ἐκρίθη ἄξιός νὰ προβληθῆ ὡς πρότυπον.

Εν Ελλάδι

← PRELUDIO →

I

ΘΙΝΟΥΣΑ ή ώρα θεά
εξακολουθεί άργά άργά
τήν νυκτερινή της περι-
πλάνησι επάνω εις τας
κυανάς εκτάσεις.

Η άτμοσφαίρα είνε
τόσον εκτάκτως δια-
γής, ώστε τδ φως της
νά έχη έντασιν σχεδόν
φωτός ήμέρας, — ναι

ήμέρας γλυκειάς, ιδανικής ήμέρας, που μόνον εις
όνειρα βλέπει κανείς.

Από ένα ανοικτό παράθυρο προβάλλει λευκή
σκιά. Κοιμώμενος εις τόν ώμον τήν πόρτην του
χιτωνίου της, έτελείωσε πλέον τήν άπλή της

τουαλέττα, και μαγευμένη, και ως εις έκστασιν
προσηλώνει τδ βλέμμα εις τήν γλυκειά θεά.

Νομίζει ότι τὰ άργυρά της δάκτυλα έφασαν
θωπευτικά τδ μέτωπό της, και αισθάνεται μια ήρεμη
αγαλλίασι νά της πλημμυρή τήν ψυχή.

Ρίπτει κατόπιν τδ βλέμμα και άγκαλιάζει τόν
εύρυν όρίζοντα, που άπλώνεται γύρω της.

"Όλα ήρεμοῦν...

Αισθάνθηκαν κι' αυτά τδ ίδιο αίσθημα. Μαγευ-
μένα από τής ήρεμες θωπίεις, τής θωπείες τής
άργυρές, άπεκοιμήθησαν με ένα μειδίαμα υπερτάτης
γαλήνης επάνω εις τής μορφές των.

"Όλα κοιμούνται...

"Όχι όλα: Εις τήν ίδια άκτίνα, εκτός τής
λευκής σκιάς, δύο ακόμη ψυχές άγρυπνοῦν. Η υπερ-
ρήφανη, ή γίγας ψυχή τών έρειπίων εκεί κάτω 'στο
βάθος επάνω ε' τόν έσθ βράχο, που μέσα εις εκείνη
τήν απόλυτη γαλήνη φαίνεται σαν όνειρο, και ή

ψυχή τής κυπαρίσσου εκεί κοντά της. Ναι ή ψυχή
τής κυπαρίσσου πάντα άγρυπνεϊ.

Διατί άγρυπνεϊ; μήπως 'στής ρίζης της υπάρχει
τάφος και τόν φρουρεϊ; — Άλλά μήπως μέσα
'στος τάφους μόνον υπάρχουν νεκροί;

Πόσα σπιτάκια που έχουν ίσως και ρόδινο χρώμα,
και ανοίγουν πλατειά, και σαν με χαρά, τὰ παρά-
θυρά των νά δεγθοῦν τού ήλιου τὰ χρυσά φιλιά,
δέν είναι τάφοι σκοτεινοί για μερικίς ψυχές!...

Πώς ήθελε ή λευκή σκιά νά εκοιμάτο εκεί
ήρεμα ήρεμα χωρίς καμμία σκίψη, και νά έχη για
νυχούρισμα τή λεπτή μελωδία τής σιωπής τής
νύκτας!...

Νά κοιμηθῆ! αλλά πώς είνε δυνατόν; Περι-
μένει...

Και με τδ κεφάλι ακουμβισμένο 'στην παλάμη,
και γυρισμένο όλίγο προς τὰ επάνω, ώστε νά βλέπη
έναλλάξ ουρανό και γή, έντεινει τήν άκοή και τόση
μεγάλη είναι ή προσογή της, ώστε νομίζει κανείς
ότι οι πόροι όλοι τού σώματός της διεστάλησαν
υπερβολικά, δια νά δεγθοῦν ήχους...

"Έχετε σταθή κοντά σε έγγορδο όργανο, που

είναι ακουμβισμένο ακίνητο σε μιάν άκρη τής ορ-
χήστρας; — "Αν πλησιάσετε θ' ακούσετε νά βγαίνουν
απ' τήν καρδιά του λεπτοί ήχοι, σαν μία άντανά-
κλασις ελαφρά τής μελωδίας τών άλλων. "Αν τδ
έγγίσετε θά αισθανθῆτε τας παλμικάς των κινήσεις.

Ευαίσθητον όργανο κι' αυτή, εκεί σε μιάν άκρη
τής ορχήστρας τής φύσεως, αισθάνεται όλας τας
δονήσεις, και δέχεται όλους τούς ήχους, που χύνει
τώρα μέσα 'στη γαλήνη ή νυκτερινή συμφωνία.

"Όλο δέχεται ήχους' μέσα της πάντα κάτι τρα-
γουδεϊ. Τραγουδεϊ και όταν λυπηται και όταν χαί-
ρει. Τραγουδεϊ και όταν γελά και όταν πονεϊ.
Τραγουδεϊ και όταν ελπίζει και όταν κλαίει. Πάν-
τοτε, πάντα μέσα της κάτι τραγουδεϊ.

Δέν θά έγγίση τής ευαίσθητες χορδές της ποτέ
δοξάρι εύγυικό, νά δώση έξοδο 'ς τής μελωδίας
που πλημμυροῦν μέσ' 'ς τήν ψυχή της: "Έτσι θά
μείνη πάντοτε βουβή;

"Εξακολουθεϊ ν' απολαμβάνη, όταν εξαφνη τήν
διακόπτει κρότος ξηρός.

"Η πόρτα τού κήπου ανοίγει... "Έρχονται...

"Η λευκή σκιά χάνεται από τδ παράθυρο.

Εν Αιγύπτω

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Σε όλίγα δευτερόλεπτα, από τὸ δρόμο, κυττάζει τὴ σελήνη σὰν νὰ τῆς λέγει: Τί χαρά, θὰ περιπατήσωμε μαζύ.

Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι συναντῶνται ὄλοι, καὶ ἀκολουθοῦν τὸν ἀνηφορικό δρόμο ποῦ θὰ τοὺς φέρῃ ἐπάνω ἔς τὸ βουνό.

Ἐρημιά! ψυχὴ δὲν συναντοῦν, καὶ τόσο ὠραία κοιμοῦνται ὅλα γύρω των, ποῦ τὰ ζωηρὰ βήματά των δὲν τὰ ἐξυπνοῦν...

II.

Χαῖρε Φοῖβε, Χαῖρε !! Τὰ ἀνθισμένα θυμάρια μυρώνουν τὸ ἀεράκι, ποῦ μόλις τώρα ἐξύπνησε.

Τὸ ἀεράκι φυσᾷ ὀλίγα λεπτά πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος ἔπειτα πάλι ναρκώνεται καὶ ἡσυχάζει.

Πῶς ζωογονεῖ τὸ πρωινὸ ἀεράκι!

Ἡ λευκὴ σκιά προτείνει τὸ μέτωπο εἰς τῆς θωπεῖς του, καὶ ἀναπνέει βαθειὰ βαθειά.

Ἴσως καὶ οἱ ἄλλοι νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

Τώρα φυσᾷ ζωηρότερο. Ὁ ἥλιος θὰ πλησιάσῃ νὰ φανῇ...

Πῶς συγκινοῦνται! Ἐχουν πλεον φθάσει εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν κανένα σημεῖο φωτεινότερο... Ἀδύνατον. Ἡ Σελήνη χύνει παντοῦ φῶς, φῶς γλυκὺ ποῦ φαίνεται σχεδὸν σὰν ἡμέρα, ἡμέρα ὄνειρο, ἰδανική...

Μετροῦν τῆς καμπυλότητες τῆς σαπφειρῆνης σιλουέττας τοῦ βουνοῦ, καὶ καθένος ὀρίζει τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον φαντάζεται ὅτι θὰ φανῇ...

Τί μαγεία εἶναι τὰ βουνά!!

Κάτω ἀπὸ τὸ διαφανές, τὸ σαπφειρόχρωμο, ξαπλώνεται ἄλλο κοιμισμένο καὶ σκιερὸ, σὰν τυλιγμένο μὲ νυκτερινὸ μανδύα, ὑφαμμένο ἀπὸ βελούδινα πέταλα βαθυχρόμων παυσίδων. Καὶ εἰς αὐτὴ τὴν ἀντίθεσι τὸ σαπφειρόχρωμο φαίνεται ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἐξαπμοσῇ... θὰ γαθῇ...

Ὅχι ὅμως διὰ μίαν γίνεται πραγματικώτερο.

Ἀπὸ πίσω του πηδᾷ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἓνα λευκὸ συννεφάκι, σὰν ἄγγελος πρόδρομος, καὶ ἐνῶ αὐτὸ ἀρχίζει ἀνιπαισθητῶς νὰ φωτίζεται, τὸ χρῶμα τοῦ βουνοῦ γίνεται ἐντονώτερο.

Τὸ σύννεφο ἔχειν ῥόδινο. Ἡ σιλουέττα τοῦ βουνοῦ στολιάζεται μὲ ζωηρὰ χρυσοῦ γραμμῆ...

Εἶναι ἡ κρίσιμος στιγμὴ. Ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος, προβάλλει!

Ὅλοι συγκινοῦνται καὶ λαμβάνουν στάσιν προσοχῆς.

Ἡ λευκὴ σκιά, ὀλίγα βήματα μακρὰν, γονατίζει μᾶλλον ἢ κάθεται ἐπάνω εἰς ἓνα βράχο, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τῆς μὲ ἀπλωμένα περὰ περὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸν βασιλέα τῆς, τὸν μόνον κύριον ποῦ ἐγγνώρισεν, γνωρίζει καὶ θὰ γνωρίζῃ...

Κάποιος ἀπαγγέλλει χαιρετισμόν. Τόσον ὅμως ἡ προσοχὴ τῆς ἔχει ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν συμφωνίαν, ποῦ ἐκτελεῖ ἡ φύσις μὲ τὴν μεγάλη τῆς ὀρχήστρα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀοράτως δίδει τὸν ρυθμὸ καὶ τὸν τόνον αὐτὸς ὁ ἥλιος, ὥστε μόνον λέξεις καὶ μέρη φράσεων μόλις ἀκούει, ἐκεῖ ὅπου εἰς τὰς μουσικὰς φράσεις ὑπάρχουν πνοαὶ ἢ παύσεις.

Εἶναι τὸ εὐαίσθητο ὄργανο, ἐκεῖ ἔς τὴν ἀκρὴ τῆς ὀρχήστρας, ποῦ τὸ δοιοῦν τὰ κύματα ποῦ φέρουν μελωδίαις...

Τὸν πρῶτον διαδέχεται δεύτερος ἐπάνω ἔς τὸν ἴδιο τὸν ὑψηλὸ βράχο. Βλέπει τῆς σκιερῆς σιλουέττες νὰ κινοῦνται ἐμπρὸς εἰς τὸν χρυσοῦ ῥόδινο οὐρανὸ, δὲν ἀκούει ὅμως πάλιν τίποτε. Αἱ φωναὶ τῆς φύσεως ἔχουν περισσοτέραν ἐντασι, καὶ τὰ λόγια γίνονται σὰν... λόγια...

Ἴσως νὰ εἶπε καὶ ἄλλος ἀκόμη λόγια εὐμορφα ὠραία λόγια. Αὐτὴ ὅμως ἐμμενε βουβή.

Εἰμπορεῖ κανεὶς μίαν ἱερὰ συγκίνησι, ὅ,τι βαθειὰ αἰσθάνεται ὠραῖον νὰ τὸ ἐκφράσῃ μὲ... λόγια!—τῆς φαίνεται ἀδύνατον.

Ἄν εἶχε ἓνα βιολί πελώριο καὶ γιὰ δοξάρι τὸ οὐράνιο τόξο, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς χέρι γίγαντος, ἴσως νὰ εἰμποροῦσε νὰ ἔλεγε κάτι, ὠραῖον ὅσο τὸ αἰσθάνεται, καὶ νὰ συγκινοῦσε ὅλων τῆς ψυχῆς, ἐκείνων ποῦ αἰσθάνονται τὸ ὠραῖον, καὶ αὐτὸ πάλι κλεμμένο ἀπὸ τὴν συμφωνίαν τῆς φύσεως, ἴσως ὅμως μὲ ἀτομικότητα ἐξωτερικευμένο...

Ἐκύτταξε τὸ χέρι τῆς καὶ ἐμειδίασε θλιβερά.

Ὁ ἥλιος σκορπίζει παντοῦ χρυσὰ φιλιὰ.

Ὅλα βαθμηδὸν ἐξυπνοῦν, καὶ τὸ κάθε τι ποῦ αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ βασιλέως, χάνει τὴ νάρκη, καὶ μὲ μειδιάματα τὸν χαιρετᾷ.

Ἐνα προανάκρουσμα λεπτότατο χρυσοῦ ἤχων ἀκούεται ἀπὸ ἀπέναντι. Εἶναι τῆς ἄλλης μεγάλης συμφωνίας, ποῦ ὡς ἀντιστροφή τώρα θὰ ἐκτελεσθῇ.

Σιγά-σιγά γίνεται ἐντονώτερο. Ὅλοι αἱ φωναὶ βαθμηδὸν ἐνώνονται, φωναὶ βαθεῖται, καὶ φωναὶ λεπταί, λεπτόταται, ποῦ βγαίνουν ἀπὸ δρασερὰ στόματα ἀνθέων.

Τὸ ριαισίσσιμο ὄλονεν δυναμώνει, καὶ μέσα εἰς τῆς φωτεινῆς μελωδίαις ποῦ θὰ ἐνωθοῦν εἰς ἓνα χρυσοῦ κατακλυσμὸ, μίαν φράσιν ὡς μοτιβο διαδοχικῶς ἐπαναλαμβάνεται: Χαῖρε Φοῖβε, χαῖρε!!!

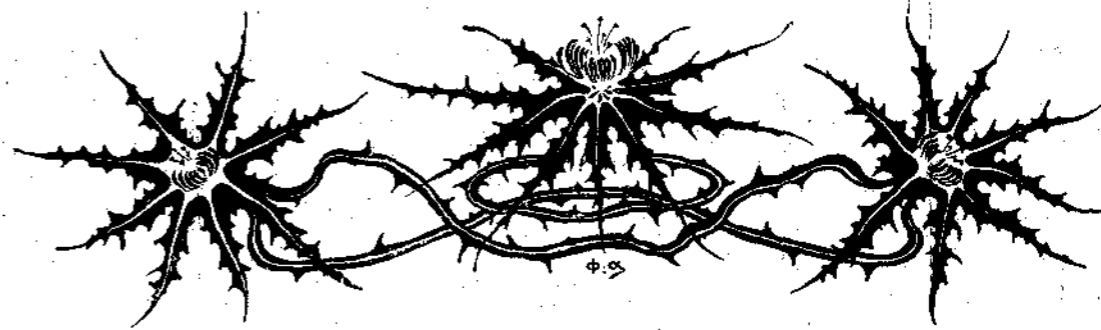
Ἄν ἐκύτταξε κανεὶς βαθειὰ, βαθειὰ μέσα ἔς τὴν ψυχὴ τῆς λευκῆς σκιάς, θὰ ἐβλεπε κάποια χαρὰ νὰ τὴν φωτίζῃ, νέα ζωὴ, ποῦ γεννᾷ ὄνειρα δράσεως, χρυσοῦς ἐλπίδες ἄλλα καὶ κάποια σκιά ποῦ ψιθυρίζει: Ὁ ἥλιος θὰ σβύσῃ... Ἡ ἐλπίδες θὰ σβύσουν... Τὰ ὄνειρα θὰ πεθάνουν... Ἡ ζωὴ θὰ ναρκωθῇ...

Ποῖος ὅμως ποτὲ ἐκύτταξε μὲ συμπάθεια μέσα ἔς ἐκείνη τὴν ψυχὴ, γιὰ νὰ διώξῃ αὐτὴ τὴ σκιά;

Ἡ φωτεινὴ συμφωνία ὅμως τώρα πλεον εὐρύνεται εἰς τὸ δυνατότερο μέρος, καὶ αὐτὴ ἐνθουσιασμένη, ἐγεννήθη γιὰ νὰ πετᾷ ἔς τὸ φῶς, δὲν βλέπει οὔτε ἀκούει τὴν σκιά θὰ τὴν ἀκούσῃ εἰς ἄλλη στιγμὴ καὶ ἐνῶ ἐκείνη τὴν παρατηρεῖ εἰρωνικά, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν πένθιμη ἐπιδό τῆς, αὐτὴ μαγιωμένη—ὄργανο εὐαίσθητο ποῦ δέχεται ἤχους,—δονεῖται καὶ ἐπαναλαμβάνει ὡς εἰς ἐκστασι: Χαῖρε Φοῖβε, χαῖρε!!!

Ἀθήναι, 17 Ἰουλίου 1907.

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΑΦΩΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Ὁ ὑπεροχέθην τέλος ὅτι θὰ τὸν συνώδενα εἰς τὸ κονοσόρο. Εἶχε περάσει μίαν ἑβδομὰς ποῦ εἶχε τὸ δικαίωμα πλέον νὰ ἐπιλέξῃ. Μίαν ἑβδομὰς! Καὶ αἰῶνες θὰ περνοῦσαν γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Δὲν ἔζη παρὰ μὲ τὴν παρηγορίαν τῆς εὐνοϊκῆς μεταβολῆς καὶ δὲν ἀντίκρουζε παρὰ τοῖς μαύροις ἡλίους τῆς καὶ τὰ βέβηνα μαλλιά τῆς.

Ἦσαν πλέον αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ἀγωνίας. Ἐνας ὠραῖος χειμερινὸς ἥλιος ἐθώπευεν ἐρωτικὰ μὲ ταῖς ἀκτίνες του ταῖς χιονομέναις σιβάδες ποῦ ἐφάνταζαν σὰν χρυσοταλλέναις καὶ ἐαχημάτιζαν πάλλευκας νηοίδες σὲ ἔδαφος. Καὶ ταῖς κυττοῖσε μὲ μίαν ματιὰ λαίμαργη... σὰν ἐλπίδες ποῦ ἤρχοντο νὰ διαλύσουν τὴ χιονιὰ τῆς ψυχῆς του.

Τὸ κονοσόρο δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμη. Ἦτο μίαν ἀπὸ ταῖς μαλίνερες, τὰ παινηγῶρια δηλ. ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ τί μαγνητικὴ θέλγητρα ἔχουν διὰ τὸν μαθητόκοσμον τοῦ Ὀδείου.

Ἐκύνταξε γύρω του. Ποῖος θὰ μποροῖσε νὰ ζωογραφίσῃ τὴν ὀπτασίαν ἐκείνη! Ἡ πλατεία σὰν ἓνας ὀλανθισμένος κῆπος μ' ἓνα μεθυστικὸ συνδυασμὸ ἀρωμάτων καὶ χρωμάτων καὶ ὁ ἐξώστης κατὰφορος σὰν νὰ ἐτεφάνωνε τὸ παρηγοῖ οὐτὸ τῆς χαρᾶς μὲ τὴν κόκκινη ἐκείνη ζωὴ ποῦ τοῦ ἔδιναν αἱ ἀκτίνες τῶν ἡλεκτρικῶν καὶ τὸ χρῶμα τῆς αἰθούρας. Ἐρριψε ἓνα ἀχόρηστο βλέμμα. Εἶδε τὴν πολυάνθρωπον αὐτὴ ἐρημία καὶ ξανκάνθισ ἀψήσας τὰ μάτια του εἰς τὸ κενόν. Ἦτο βέβαιος θὰ ἤρχετο πῶς; ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἔλειψε καὶ μάλιστα οὐ μαλίνερες ποῦ ἤξευρε δι' ἴσοφ τοῖς προτιμοῖσε.

—Ἄ! αὐτὴ ἡ ἡμέρα θὰ εἶναι ἡ χρυσοῦ σελίς τοῦ βίον μου, μοῦ ἔλεγε.

Πόσα ὄνειρα δὲν θὰ ἐπραγματοποιοῦντο, πόσαι ἐλπίδες, πόσαι ἀπογοητεύσεις, πόσα... πόσα δὲν θὰ ἐλάβανον πλέον τέλος. Ἀλλὰ μίαν οὐκίως δὲν τὸν ἄφινε. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ἤκουε σὰν ἀπομακρομένη σὰν ὑπόκωφη βοὴ νεοανοῦ. Τὸ μέλλον! Ἀλλὰ τί σημαίνει; μήπως δὲν ἦτο ἀκριτὰ λοχρός;

Τὸ πρῶτον μέρος εἶχε ἐκτελεσθῇ. Τὸν εἶδα νὰ ὀχρηθῇ. Ἄνοιξαν εἰς τέλος τὴν πόρτα. Σὰν ἓνα φῶσμμα βορρῆ, ἀγέρωχος σὰν κατοκτητῆς καὶ θριαμβεύουσα, ἐπέρασε χωρὶς δῆθεν νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ καὶ ἐκάθισεν σταῖς μπροστιναῖς οἰκισαῖς.

Ἐνα βαθὺ ἐρυθροῦν εἶχε ἀναβῆ εἰς τὰς παρειὰς του. ὄφιος, ἀκίνητος, ἀφειμένος εἰς τὴν δίτην τῶν παλμῶν του καὶ τῆς μουσικῆς οὔτε ἐκύνταξε πλέον.

... Δὲν ἔμνε παρὰ τὸ τελευταῖο κομμάτι. Ἐγύρισεν νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐνα διαμαντένο δάκρυ κλυοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του—τῆς ψυχῆς του ἡ ἀρραβῶνα, ἐνῶ εἰς τὴν σκηνὴν δύο ἄβρα χέρια πετοῦσαν σὲ πλῆκτρα τοῦ πιάνου καὶ μὲ μίαν ἄρρητη μουσικολογία ἐγθανε ἔως τὴν ψυχὴν μας.

Vissi d'arte, vissi d'amore

Τὴν παρηκολούθησαε διὰν ἔγυγε, συνοδευομένη μὲ κῆποιον ἄλλον. Πρὶν στείρῃ οὐ κάποια ἀπόδο ἐγθισεν ἐκύνταξε ἀκριτῆ ὄρα ἐπ'ἄνω του σὰν νὰ τῆς εἶχε διακόψῃ ὅλο τὸ νῆμα τῶν ἀραμνήσεων κάποιο πέ, ασημα.

Ἐγυγε!

Σὶδ πλεονό μας ἓνας φωνογράφος ἄφινε νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ τὰ βᾶθη του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συνεχίσῃ καὶ αὐτὸς τὸ κονοσόρο:

«Φτεροὶ σὸν ἄνεμο ἢ γυναικα μοιάζει».

Πάτρα. ΝΙΚ. ΔΦΩΣ.

ΓΝΩΜΑΙ

Διὰ τὴν διηγηματογραφίαν ἡ μὲν διαφορά μεταξὺ ἐνὸς διηγήματος δι' ἄνδρος καὶ ἐνὸς διηγήματος διὰ γυναικας εἶνε, ὅτι τὰ διηγήματα διὰ γυναικας πρέπει νὰ εἶνε μᾶλλον γαρτασιωδῆ καὶ μ' κρὰν τῆς ἀληθείας.

(Academy)

Τὴν τέχνην τῆς συνδιαλέξεως πρέπει νὰ τὴν μάθῃ τις. Ἡ κλεις αὐτῆς εἶνε ἡ ἔλλειψις τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Τὸ νὰ ὀμιλῇ τις χωρὶς νὰ ἀναμνηθῇ τὴν γνώμην του καὶ νὰ ἀκούῃ χωρὶς νὰ διακόπῃ, εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον δι' ἓνα ἐγωϊστὴν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μάθῃ.

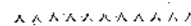
(Standart)

Εἶνε εὐκόλον νὰ πείσῃ κανεὶς τὴν γυναῖκα διὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον νὰ ἤ καθ' ὀλην του τὴν ζωὴν μὲ τὴν ἀγάπην τῆς.

(Ὀδύλλεγκτων)

Εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα νὰ ὑποχρεῶνεται κανεὶς διὰ οὐμβολαῖον ν' ἀγαπᾷ.

Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονη τοῖς ἄλλοις.

* ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ *

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΑΡΘΑΣ

ΤΕΡΑΤΩΔΕΣΤΕΡΟΣ ψεύστης του κόσμου είναι ο «Αρχιτέκτων Μάρθας» του κ. Νιρβάνη. Κάμνει τους άλλους εύτυχους δι' απάτης. Τους κρύβει τα δυστυχήματά των δις να

είνε εύτυχεις. Με ένα έγκλημα προβλεπόμενον από τον δεκάλογον του Μωυσέως, με το ψεύδος, κάμνει το μεγαλύτερον ευεργέτημα, δημιουργεί την εύτυχιαν πολλών ανθρώπων. Έκστρατεύει κατά των μαύρων ειδήσεων, αι όποιαί έρχονται από μακράν με φοβερά πτερά κατά των προσφιλών του και τας φονεύει εις τον δρόμον. Έχει την τραγικήν ματαιότητα του Δόν-Κιχώτη και τον μέγαν ήλτρουσμόν του Δόν-Κιχώτη, τον όποιον ύμνησεν ο Τουργένιεφ. Ψευδολογεί από πρωίας μέχρις έσπέρας. Με ένα ψεύδος του εύτυχει ένας άνθρωπος. Με δύο ψεύδη του πλέει εις ευδαιμονίαν μια οικογένεια. Με άλλα τόσα ψεύδη του ήμπορεί να εύτυχήση ένας λαός. . . . Είναι κατάσα υαστής εύτυχίας, επάγγελμα τή όποιον δεν έχουν ούτε οι θεοί. Και εις τό τέλος κάμνει ένα πράγμα δις τό όποιον θα φραζούν βέβαια όλοι οι θνητοί. Δις να μη μάθη, ή εύτυχής, ή ώραία και προσφιλής γυνικία του τά δύο φοβερά δυστυχήματα που έπεσαν κατά τής κεφαλής της, την πέρνει εις την θάλασσαν με ένα κόττερο εν ώρα φοβεράς τρικυμίας, άνύποπτον, και την πνίγει. Η γυνικία του άπίθανεν εύτυχής

Υπάρχει τοιούτον ψεύτης εις την ζωήν; Υπάρχει τοιούτος κηκοῦργος εις την ζωήν; Όχι. Άλλ' αυτό μας ενδιαφέρει πολύ όλίγον, όταν πρόκειται να κρίνωμεν ένα άνθρωπον δημιουργημένον από συγγραφέα. Ο αρχιτέκτων Μάρθας εις κάποιον διάλογον λέγει μίαν αλήθειαν ψεύ! πολύ γνωστήν: «Η εύτυχία δεν τρέχει

στούς δρόμους. . . ». Είθε σύμφωνοι βέβαια. Έάν λοιπόν ή εύτυχία είναι θεϊόν άπόκτημα, εάν όλοι αι γενεαί τής γης την κυνηγούν ματαιώς και πεθίνουν χωρίς να την εύρουν, έπιταί ότι ο αρχιτέκτων Μάρθας δεν είναι περιττός, ούτε τερπτόδης, ούτε άπίθανος. Ο άνθρωπος ούτος προσπαθεί να άνακαλίψη την εύτυχιαν. Με λωποδυτικόν άντικλειδί άνοίγει μίαν θύραν του ούρανού και χίνεται όλίγον κυανών εις την ψυχήν των προσφιλών του ανθρώπων. Είναι ένας Προμηθεύς. Ποίος δεν ήθελε αυτόν τον γόητα ψεύτην εις τό πλευρόν του; Ο Μωυσής ειπε να μη ψευδόμεθα και δεν έκαμε τίποτε. Ο αρχιτέκτων Μάρθας ψεύδεται και κατορθώνει κατορθώμα Θεού. Κάμνει τους ανθρώπους εύτυχεις. Δις τί ο αρχιτέκτων Μάρθας είναι άπίθανος και τερπτόδης; Άλλά τό έργον του αρχιτέκτων Μάρθα τό κάμνει και ή Τέγνη. Και ή Τέγνη ψεύδεται άντισχόντως. Η ποιήσις, ή ζωγραφική τί άλλο κάμνουν παρά να ψεύδωνται προς τους ανθρώπους δις να τους κάμνουν εύτυχεις; Η ζωγραφική μας ζωγραφίζει ένα δέντρο όνειρώδες, τό όποιον δεν υπάρχει εις την φύσιν. Η ποιήσις μας όμιλεί δι' όρίζοντες μαγικούς, δι' ούρανοϋς, δι' άποκαλύψεις, δι' άπολυτρώσεις. Λέγει ψέμματ. Άλλά λέγει ώραία ψέμματ και μες παρηγορεί. Α τό είναι και τό έργον του αρχιτέκτων Μάρθα. Άν ήμπορείτε βάλετε λίθον. Άλλά μη λησμονείτε πρό παντός, ότι όλοι έχουν εργασθή όπω; αυτός. Εις τά μικρά παιδιά λέγομεν τερπτόδη ψέμματ. Και τά άποκοιμίζομεν εύτυχη. Εις τους άρρώστους λέγομεν ψέμματ και ήμεις. . . και ο γιατρός. Τους άποκοιμίζομεν εύτυχεις. Εις τον έαυτόν μας λέγομεν πολλάκις ψέμματ. Και τον άποκοιμίζομεν εύτυχη.

Άλλά τί είναι τό έργον ως δράμα; Έδώ αρχίζει ή γνωστή φασαρία. Λοιπόν τό έργον έχει τά λάθη του, αυτό είναι βέβλιον. Η πρώτη πράξις περνά με μίαν αναγλυπτικήν εμφάνισιν των προσώπων, με ένα διάλογον σύμμορ-

φον και περιτεγνημένον. Είναι ώραία. Η δευτέρα πράξις είναι τό άσχημον μέρος του έργου.

Είναι χάσμα. Έκει γίνεται ή άπαγωγή τής Μίνας, ή όποία ενή ήμπορούσε να περάση χωρίς τόσον θόρυβον παρτείνεται πληκτικώς. Η σκηνή είναι φυσική, αλλά δεν εύρίσκω τίποτε θεληκτικόν εις αυτήν. Το έργον χάσκει εις την δευτέρα πράξιν. Ο αρχιτέκτων Μάρθας, ως μορφή, ως τύπος, είναι εντελώς άόρατος εις αυτήν. Δεν προετοιμαζόμεθα δις την τρίτην πράξιν. Ο αρχιτέκτων Μάρθας δεν εισάγεται, και αυτό είναι τό μεγαλύτερον λάθος. Εις την πρώτην πράξιν άκούομεν τό προανάκρουσμα του, αλλά έλαφρότατον. Λοιπόν κάμνομεν πήδημα μέγalon και άπότομον δις να φθάσωμεν εις την τραγώδιον τής τρίτης πράξεως. Έκει μόνον εκδηλώνεται ο Μάρθας, και αυτοζωγραφίζεται με μίαν διήγησιν. Άλλ' ο θεατής είχε την άπαιτησιν να ιδή εκδηλουμένην την μεγάλην θρησκείαν αυτού του ανθρώπου ενωρίς, με τά μικρά επεισοδια, με τά όποια ζωγραφίζονται οι τύποι, να άκούση τό μοτίβο του προχωρούν και αναπτυσσόμενον έως την ώρα τής εκρήξεως. Η εκδήλωσις του Μάρθα εις την τρίτην πράξιν είναι άπότομος, και όταν στραφώμεν εις τας δύο πρώτας βλέπομεν κενόν.

Άλλά φθάνομεν εις την τρίτην πράξιν. Λοιπόν ιδού τό δράμα! Η πράξις αυτή είναι πλήρης. Είναι συμπύκνωμα δράσεως, γοητείας, τραγικού. Άκούσατέ την. Ο αρχιτέκτων Μάρθας είναι εις ένα νησί, με την νεαράν του γυναικα, την Μίναν, επάνω εις την όποιαν, απλώσας την ευεργετικήν σκιάν του ψεύδους του, απέκρυφεν την οικογενειακήν της δυστυχιαν. Η Μίνα είναι εύτυχής. Είναι ήμερα εύτυχίας. . . Η επέτειος των γάμων των. Έορτάζουν. Οι χωρικοί του νησιού έρχονται, τους χαιρετίζουν, γλεντούν, και χορεύουν κάτω από τό σπίτι, έπυφημοῦν την εύτυχιαν των. Η Μίνα, ή άθώα και ώραία ύπαρξις, σκιρτά και κελαιδεί ως πουλί αμυθυσμένον από φάος. Είδοποιήθησαν ότι ο πατέρας τής Μίνας θα έρθη. . . Η εύτυχία αυξάνει. Είδοποιήθησαν ότι ο πατέρας τής Μίνας επώλησεν ένα μεταλλεϊον και εκέδρησεν ένα εκατομμύριον. Η εύτυχία φθάνει εις ήλιγγον.

Άλλ' αϊφνης ο Μάρθας ειδοποιείται ότι ο γέρος απέθανε. . . Αϊφνης ειδοποιείται ότι μεταλλεϊον δεν υπάρχει, άλλ' ήτο πλάσμα τής παραφροσύνης του γηραιού συνταγματάρχου. Δυστυχία δευτέρα και τελειωτική. Ηλιγγος δυστυχίας δις τον Μάρθαν. Τί να κάμη; Η Μίνα τά άγνοεί όλα. Έκείνη είναι εύτυχής, είναι τρελλή από χαράν, χορεύει κάτω με τους χωρικούς. Περιμένει τον πατέρα της, περιμένει τό εκατομμύριον, έορτάζει την επέτειον των γάμων της. . . Ποίος τολμά να καταστρέψη αυτήν την εύτυχιαν, με μίαν χυδαίαν είδησιν; Όχι

βέβαια ο αρχιτέκτων τής εύτυχίας, ο Μάρθας. Δεν επιχειρεί τοιούτον έγκλημα. Η Μίνα έμφωνίζεται, τον φιλεί, τον γοητεύει, του ύπενθυμίζει την πρώτην ήμέραν του γάμου των, άποθεώνει την επέτειον. Πίνουν σαμπάνια. Πίνουν πέντε ποτήρια. Μεθούν. . . Η Μίνα όρμα εις τό πιάνο. Παίζει τό θεϊον μενουέττο τής Μανόν. . . Μίση, μουσική, αναμνήσεις, άποθέωσις εύτυχίας. Αυτός ο ήλιγγος τής εύτυχίας, ένα ποίημα άναστηλωθέν δις του ψεύδους, αλλά ποίημα, αυτή ή ώραίότης πρέπει να χαντακωθή ή πρέπει να σωθή;

Ο Μάρθας, ο αρχιτέκτων τής εύτυχίας, θα διατηρήση την εύτυχιαν τής Μίνας. Η τρικυμία που μινεται εις την θάλασσαν και τό κόττερο που ήλθε, του δίδουν την διεξοδον. Προσκαλεί την Μίναν εις εκδρομήν με τό κόττερο. Εκείνη τρέχει χαρωπή, καταβαίνουν κάτω, πηδούν εις τό κόττερο, ίππευουν επάνω εις τά πελώρια κύματα, χάνονται εις τό μαινόμενον πέλαγος. Έξαφνα ή νήσος όλη ή αγωνιώσα (ο θεατής παρκαλουθαί τελείως τό φοβερόν δράμα από ένα παράθυρο) βλέπει από την παραλίαν τό κόττερο να άντιτρέπεται. Η Μίνα επνίγη. Η εύτυχία εισώθη.

Τό έργον τελειώνει και αφήνει τον θεατήν συγλονισμένον, με την σπανίαν αυτήν πράξιν, την τραγικωτάτην, την λαμπρά σκηνοθετημένην, την φοβεράν και εξαιρετικήν. Έπρεπε να πνίξη την Μίναν ο Μάρθας; Άλλά με συγχωρείτε. Κανείς πλέον δεν έχει καιρόν να σκεφθή περί αυτού. . . Μας είναι άδιάφορον τί έπρεπε να κάμη ο Μάρθας και γνωρίζομεν μόνον, ότι ο συγγραφέας έκαμεν εκείνο που έπρεπε.

Z. Π

**

«Ο άνθρωπος τής ήμέρας», ή κωμωδία του κ. Τ. Μαρζιτίνη έσχόρησε γέλωτας αφθόνους εις την «Νέαν Σκηνήν». Ο συγγραφέας ειδείθη ευφύης εις την εξέυρεσιν των σκηνών, τινές των όποιων άπετέλουν άληθινά tableaux και χαριτωμένους εις τους διαλόγους. Κατόρθωσε έκαστην πράξις να είναι άνωτέρα τής προηγούμενης, από καμμίαν δε να μη λείπη τό κωμικόν ενδιαφέρον. Μόνον θα ήδύνατο τις να παρατηρήση ότι ή γ' πράξις, καθ' ήν έμφωνίζεται ο ήρω; Νερούλης ως όρδινάτζα, ύπενθυμίζει πολύ την «Κυρίαν του 23», εις την όμοιότητα δ' αυτήν πολύ συνετέλεσεν ή κατά τά άλλα θαυμασία ύπόκρισις του κ. Σαγιώρ.

Δ. Κ.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

τεση λίθοι, να εμπλοκίσω τις προεκρούσεις των τροχών των άμαξών, δι εις τινα μέρη αληθώς οι τροχοί έχουσι προεπιβή εις τους τοίχους, και τέλος, δι τοίχοι νινες έχουσι επίχρισμα μικρός εκίνου του βάρους, όλον έχουσι τεση οι λίθοι κατά των τροχών των άμαξών, άλλοι δε τοίχοι έχουσι έως εκεί καλώς ξεχειρασμένας προσόψεις, αιτινες ήσαν προωρισμένα να φαίνονται. Έκ τούτων καταφαίνεται σαφώς, ότι κατά το πρώτον ήμιον της Δ'. π. Χ. εκατονιαστηρίδας ή οδός έκαιτο εις έκαιτο το βάρους. Μετ' όλίγα ειη όμως ή οδός επεχώσθη και ιδιαιτερώσθη άλλοι τοίχοι ύψηλότερον.

Η ανακάλυψις αυτή εινη διά τούτων τον λόγον σπουδαία, δι πολλά των αυτόθι μνημείων, βλεπόμενα εκ τούτου βάρους, εκποιούσιν άλλην έντύπωσιν, ξεφανίζονται δε ως μη βλεπόμενα υπό του θεατού πάντα τά άτελώς ή άσυμμέτρως ξεχειρασμένα μέρη αυτών, ως εκ τούτου δε θά γείνη άνάγκη να άπικομοθώσιν εκ νέου και τά αυτόθι ύπάρχοντα μνημεία και τά εν τώ Έθνικώ Μουσείω κατατεθειμένα, όσα προέρχονται εκ του Κεραμικού.

Της 'Ηγήςος όμως το μνημείον και τά παρακείμενα εις αυτό δεν φαίνονται πολύ εκ της άρχαίας οδού, επειδή άπεκρούσονται υπό του κάτωθι αυτών τοίχου, έλπετε δε να ανέλθη ο θεατής επί του άνω του τοίχου επιπέδου και να ίδη αυτά εκ του πλησίον και όχι εις ύψος. Όμοίως και το μνημείον του Διονύσου φαίνεται δι ειχε πρό αυτό ύψηλόν τι έλλειδον, εις το όποιον άνήρχοντο οι έπισκέπται.

Όλος άλλοιαν ήντιν προσέλαβε διά της άνασκαφής και το μνημείον του προξένου Πυθαγόρα, το όποιον, ως γνωστόν εινη παλαιότερον των άλλων, άνήκον εις την Ε' π. Χ. εκατονιαστηρίδα.

Πρότερον ή επί της βάσεως της στήλης επιγραφή έκαιτο παρά το έδαφος και μόνον κύπτων ή ύνατο να άναγνώσκη τις αυτήν, αλλά τώρα άπεδείχθη ότι κάτωθι της βάσεως ύπάρχει μέγα πόριον υπόβραθρον, ώστε όχι μόνον την επιγραφήν δυνατόν τις εύκόλως να άναγνώσκη θεός, αλλά και το όλον μνημείον φαίνεται μεγαλοπρεπέστατον και σεμνιάτον εν τή άκρα αυτού άπλότητι.

Έκτός τούτου παρέσχεν ή άνασκαφή αυτή και άλλην άπροσδοκούν ανακάλυψιν. Εύρέθη δηλαδή, αλλά δύστυχώς όχι κατά χώραν, το άνω ήμιον μέρος του κορμού μαρμαρίνου άγάλματος άνδρός καθημένου, φορούστος ιμάτιον Περιοίκον, δηλαδή κάνδον, ως εκ της τέχνης δε φαίνεται ότι άνήκει εις το τέλος του Πέμπτου ή τάς άρχάς του Τετάρτου αιώνας π. Χ. Αθλιον άν δ άνήρ ήτο Πέρος η Έλλην σατραπής επαρχίας τινός της Μικράς Ασίας, άλλ' ότι και άν εινη ή ύπαρξις μνημείον άνδρός βαρβαρού ή βαρβαρίζοντος εν τώ Αθηναικώ τούτω νεκροταφείω ήτο όλως άπροσδοκίως. Ό κορμός ούτος μετεκομίσθη εις το Έθνικόν Μουσείον μετ' άλλων τιμών εύρημάτων της άνασκαφής.

Συνεκοιτήθη διεθνές συνέδριον περι δικαιοματος των συγγραφέων, οδτινος θά μετάχοωσι τά μέλη της Διεθνούς φιλολογικής και καλλιτεχνικής Ένώσεως και άναπρόσωποι πολλών σωματαίων. Κατά την διάρκεια του συνέδριου θά προταθ ή άναδειξη της συμβάσεως της Βέρονς, ήτις και θά συζητηθ ή άμέσως. Αί έργαία του συνέδριου διήρχεσαν επί τριήμερον.

Απέθανεν εν ήλικί 76 έτών ο διάσημος βιολιστής καθηγητής της Β. Ακαδημίας του Βερολίνου, Ίωσήφ Ίωακείμ. Ητο μεγάλη μουσική μορφή. Ένεφανίσθη ως μουσικός τώ 1844 εις μία σκηναν. Μαθητής του Μένδελου, φίλος του Σούμαν, άλλ' έχθρός του Βάγνερ. Ητο κατά προτίμησιν εκτελεστής του Μπαχ και Μπετόβεν. Τεχνίτης βαθύς, λεπτός, εύκλειτο από τον Γερμανικόν κλασικισμόν.

Ό μόλις δεκατριής μαθητής του 'Ωδείου Αθηνών, τετραχορδιστής εύρυτάτου μέλλοντος, ο μικροσκοπικός Γκέριγκερ επανήλθεν εκ της άνα την Ευρώπην περι-

δείας του. Τον Γκέριγκερ ενανμάσαμεν κατά την δοθείσαν υπ' αυτού πέρυσιν εν τώ 'Ωδειω σκηναν, έφետος δε θά δοθ ή εύκαιρία να εκτιμήσωμεν και πάλιν την μεγάλην μουσικήν του ιδιοφυΐαν.

Κατά τις εν Φιγαλεία άνασκαφής εν τώ ναφ του Απόλλωνος άνερεθ ή ωραιότατον χαλκόν ύγαλμα του Απολλωνος μεγάλης άρχαιολογικής άξιας.

Νέον μνημείον περιοδικόν φιλολογικόν και κριτικόν της τέχνης εξέδθη εν Παρισίους ή 'Isis'. Περιέχει μετάφρασιν ενός ποιήματος του κ. Παλαμά υπό του Ary René d' Υνερμονι και κριτικήν περι του εν Παρισίους Έλληρος γλύπτον κ. Κ. Δημητριάδου, γραφέ αν υπό του κ. Jean Libert.

Ό κ. και ή κ. Γεωργαντή έτέλεσαν τά έργαία του νεωστί άνεγεσθέντος καλλιτεχνικου των εργασιών επί της λεωφόρου Ακροπόλεως

Ό καθηγητής της γλυτικής εν τή Καλλ. σχολή των Παρισίων και μέλος του 'Ινστιτούτου κ. Ι. Κουτιν δι' επιστολής του προς τον ήμέτερον ύπουργόν της Παιδείας συνιστά εκθύμως τον μαθητήν τον κ. Κ. Δημητριάδην γλύπτην, οδτινος τά έργα μαρτυροΐν αληθινήν καλλιτεχνικήν ιδιοφυΐαν. «Τά έργα ήτινα άπέστειλεν ο Δ. εις το έφετεινόν Salon—γράφει ο γάλλος καθηγητής—του περιποιούν μεγάλην τιμήν και ως πρόεδρος της Έλληνοδικου έντροπής δύναμαι να σάς βεβαιώσω ότι πάντες οι καλλιτέχνη εξέτιμησαν την μεγάλην άξιαν των έργων των». Παρακαλεί εν τέλει όπως παραταθ ή εν Παρισίους ύποτροφία του κ. Δημητριάδου.

Απέθανεν εις Παρισίους ο Αλβέρτος Κέμπερ, επίτιμος διευθυντής των έθνικών Μουσείων της Γαλλίας. Κατήγετο από Έλβετικήν οικογένειαν και εγεννηθη το 1826 εις Παρισίους.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μέγα Λεξικόν της Έλλην. γλώσσας Ανέστη Κωνσταντινίδου. — Πραγματική έκδοθέντος εις την Έλλην. Φιλολογίαν παρέχεται διά της πρό όλίγων ήμερών άποπερατώσεως του Μεγάλου Έλληνικού Λεξικού Ανέστη Κωνσταντινίδου (Liddell Scott). Το Μέγα τούτο Λεξικόν συγκείμενον εκ 4 όγκωδών τόμων εκ 3050 σελίδων ήαν πεπερασμένον, θέλει εισθαι επί πολλές δεκαετηρίδας ή κορμώς των Έλληνικών Λεξικών, καθ' όσον οι έκδοται αυτοί δεν ήρχόθησαν εις την μετάφρασιν του Μεγάλου Λεξικού Liddell Scott το θεωρουμένου παγκοσμίως ως του τελειοτέρου Έλληνικού Λεξικού, αλλά έπλούτισαν τούτο καταλήρητικώς εκ πολλών άλλων πηγών, τινός των όποιων ύφείλομεν να άναγράψωμεν, να περισσότερον άποδείξωμεν την τελειότητά του. Α' Από τα Έλληνο-αγγλικών Λεξικόν του Β. Α. Σοφοκλέους της Ρωμαϊκής και Βυζαντινης περιόδου (146 π. Χ.—του 1100 μ. Χ). Β' Από την «Συναγωγήν των άθροισμένων Λέξεων» του Σεφάνου Κορμανούδη. Γ' Από τά Λεξικά του Σουΐδα, του Ηρόνχιου (μετά των Διορθώσεων του Κοραή), τα Αρχαία Γλωσσάρια και τον Φρόνιχον. Δ' Από την «Έλληνικήν Χλωρίδα» του Σίβθαρκ και τις σοφής πραγματικής του Χελδράιχ. Ε' Από τά Έλληνο-γερμανικά Λεξικά του Παδόβ και του Παπέ, προς δε και από το μέγα τρίτομον Λεξικόν του Γαζή. ΣΤ'. Από τις σοφής και παγκοσμίου επιστημονικής αθεντίας «Γλωσσικάς Παρατηρήσεις» του Κ. Κόνσου. Επίσης πρέπει να τονίσωμεν πλην των άλλων του επιστημονικόν προσόντων, ότι, διά του Λεξικού τούτου έχει τις και το τελειότερον «Ομηρικόν Λεξικόν, διδι περιέχει με πλοον άκριβειαν άπάσας τις εν Όμηρω άναφερομένας λέξεις, ως και την εξής λεπτομερείαν, ή όποια εις ούδεν άλλο μέχρι σήμερον Έλληνικόν Λεξικόν άπαντάται, εις έκάστην λέξιν σημειοί τά μακρά και βραχέα, το τούον εν εις θεόν πής τις να έννοση πόσον όφέλιμον και άπαραίτητον εινη εις την δοθογραφίαν της δυσκολοτάτης γλώσσης μας. Βεβαίως ή Έλληνική φιλολογία πρέπει να σεμνύνηται διά την άπόκτησιν ενός τέσου πολιτιμου θεουσρου και ειμθα βέβαιου, δι ούδεις Έλληρ θά μείνη χωρίς να πλουτίσ ην βιβλιοθήκην του ει το έξοχον τούτο έργον, διά τ' όποιον όφείλομεν θεσμίως να συγχαρώμεν τους έκδοτας αυτού κ. κ. Υίοις Ανέστη Κωνσταντινίδου ως και τον άποπερατώσαντα αυτό κ. Δημ. Αγαλλιδην.

Ό θάνατος του Μαρασλή επέφερε και τον θάνατον της Βιβλιοθήκης του. Ό γενναίος εν τή ζωή χορηγός δεν ήμερίμασεν άτυχώς όπως ήμυρωσ η' όνομά του και μετά θάνατον. Και το έργον—άνδ τά μεγαλειότερα γεγονότα της νεοελληνικής φιλολογίας—τερματίζεται διά τόμον Ικανού να δικαιολογησ ην ύπαρξιν της επιθανάτιου Βιβλιοθήκης. Διότι έργα ως τά «Μεσαιωνικά και Νέα Έλληνικά» του σοφου καθηγητού κ. Χατζηδάκι εινη τά εύγλωττώτερα πειστήρια περι της χρησιμότητος της Μαρασλείου έκδόσεως, άνεν της όποιας πολέμιοι συγγραφαί θά έμνον τεθαρμέναι ως χειρόγραφα των ιδιωτικών βιβλιοθηκών. Ό όρι έκδοθείς Β' τόμος του συγγράμματος του κ. Χατζηδάκι άποδεικνύει την χαλκέντερον πολυμάθειαν του μοναδικού γλωσσολόγου μας.

Πυθαγόρας. — Όργανον των Έλευθέρων τεκτόνων.

Σάν Ζωή και σάν Παραυθι. — Υπό τον τίτλον αυτών εξέδθησαν εις τρισίον διάφορα διηγήματα, εκπόνες, περιγραφαι κλπ. υπό του κ. Κ. Μιχαηλίδου δημοσιευθέντα εις τά «Παναθήναια».

R. d' Hughes. A la gloire du Nord. Poeme. Ό σωμαπτής Γάλλος ποιητής κ. d' Hughes, ο και δύο άλλας ώραιας συλλογής δημοσιεύσας μέχρι τούδε «Dans les jardins d' Octobre» και «La Soif des Intimes», ειχε την καλωσύνην με μιαν κολεκτικην άφιέρωσιν να άποστείλη ήμιν το νέον έργον του, όπερ διακρίνει αίσθημα και τέχνη, αληθινή δε ποιησις.

Βασιλέτης Δόξα και Ζωή. Διηγήματα, τά όποια κατά τον προλογίζοντα Έφταλώτην έχουσι «ούδελμα μορφής και λεχτικου» και με την εθνική ιστορία μας σάλεσαν τά κατάβαθα της ψυχής μας!

Έλληνας και Βούλγαροι κατά τον 19ον και 20ον αιώνα. Ό κ. Ν. Καζάνης εύρισκόμενος από τινός χρόνον εν Λορδίνφ, εξέδωκε πρό τινων ήμερών άγγλιστι νέον σύγγραμμά του υπό τον τίτλον «Έλληνας και Βούλγαροι κατά τον 19ον και 20ον αιώνα», δι' ού σκοπεί να διαφωτίσ ην εν Αγγλία δημοσίαν γνώμην περι των εν Ανατ. Ρωμηλία καταστροφών του Έλληνισμού. Εκτίθενται εν αυτώ διδ στατιστικόν άριθμύον οι από ειλωσιπενταετίας διωγμοί του Έλληνικου εν τή Βορειώ Θράκη στοιχείου και ιδία αι πρό ένους λαβόσσαι χώρον καταστροφαι.

Οι άδημοχοι των Αθηνών. — Όγκωδες και πλούσιοι εις ενδιαφέρονσαν όσον και δυσεύρετον ήλην βιβλίον, έκδοθέν υπό του κ. Γ. Παρασκευαοπούλου Γεν. γραμματέως του Δήμου Αθηνών.

Κυπριακή Μούσα. — Ποήματα Έλληνικά και Γαλλικά, υπό Ίωάννου Πεοδίον. Εν Κύπρω.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Φιλοκάλο. — Ποία εινη ακριβής αι άναλογία ενός όρσιον γυναικίον προσώπου; Επί του όημιου αυτού οι καλλιτέχνη και οι φυσιολόγοι ως και οι καθηγηταί της καλλιτεχνικής ανατομίας ούδέποτε συνεφώνησαν. Ες άλλου το ιδεώδες της καλλονης παραλλάσσει ούχι μόνον άναλόγως των φύλων, άλλα και άναλόγως των εποχών. Αλλά κατά τις γενικώς παραδεδεμένους γνώμας, χωρίς να εισέλθωμεν εις λεπτομερείας, δύναμεθα να είπωμεν δι το πλάτος των παρειών πρέπει να εινη τέσον, όσον το πλάτος του όφθαλμου πεντάκις.

Ό όφθαλμός πρέπει να εινη ακριβώς όσον τά δύο τρίτα του πλάτους του στόματος. Το μήκος του αυτιού δύο φορές το πλάτος του όφθαλμου. Το διάστημα μεταξύ των δύο όφθαλμών πρέπει να περιλαμβάνη ακριβώς το πλάτος ενός όφθαλμου. Αυτό εινη τό... καλλιονόμετρον.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Αρχαίον άγαλμα. — Η παρατηρημένη εικόν παριστά το εν Τηγαίνφ της Σάμου άνευσθέν άνέφαλον άρχαϊκόν άγαλμα. Το άγαλμα τούτο ίδμοιάζει καταλήρητικώς προς τά επί θρόνον καθήμενα άγάλματα της Μιλήτου και προς το έγαλμα της καθημέτης Αθηνάς, το εν τώ Μουσείω της Ακροπόλεως Αθηνών εύρισκόμενον. Η άμφεισις αυτού εινη ή συνηθής άρχαϊκή, φορεϊ δηλ. χιτώνα πολύπτυχον και ιμάτιον ή χλαμίδα και έχει την κόμην διατεταγμένην εις πλοκάμους, πίπτοντας έκάτερωθεν του στήθους. Ό θεός εν' ού καθήται πεσέτωται άνωθεν εις στενήν ζώνην, εν ή διακρίνεται άνά γλυπτον ζώνην, γύρω ή λέων, όκλιζον έλαφρός επί των όπισθίων ποδών και στέφρον την κεφαλήν προς τά όπισθια. Φέρει δε το άγαλμα πεντάστιχον επιγραφήν, εξ ής άποδεικνύεται ότι ήτο άναθηματικόν εις την πολιούχον της Σάμου θεαν Ήραν, άνεθύκη δε αυτό Αίακης ο Βρούσσος.

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Ἄπο τοῦ Α' μέχρι τοῦ ΣΤ' ἔτους εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας, τιμώμενοι οἱ χρυσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12.
- Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

τοῦ λήξαντος ἔκτου ἔτους. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τοιαῦτα, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν τὰ γραφεῖα μας. Ἐκαστὸν τιμᾶται δρ. δύο.

"ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ,"

Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις

ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς «Πινακοθήκης».

Δραχμὴ μία

Πωλεῖται βιβλιοθήκη ἐκ νομικῶν συγγραμμάτων, πάντων δεδεμένων, εἰς ἴαν συγκαταβατικὴν τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟ "ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ," *πινὰξ Ν. Γόζη. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1. Ἐπὶ χονδρῶν χαρτῶν Δρ. 2.*

"ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ," *δράμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρασιν Ἀγιδος Θέρου. Τιμᾶται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικοῦ χαρτῶν Δρ. 2.*

ΤΟ "ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ," *δράμα Ν. Δάσκαρη καὶ Π. Δημητρακοπούλου Δρ. 1.*

ΤΟ "ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ," *πινὰξ Φρίξου Ἀριστέως. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.*

Η "ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ," *πινὰξ L. Perrault. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.*

Η "ΑΙΩΡΑ," *πινὰξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα Δρ. 1.*

Ο "ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ," *πινὰξ Rochegrosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.*

Ο "ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ," *τριχρῶμος φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 2.*

Η ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΖΩΗΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ ΒΑΣ. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΛΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — Ὁδὸς Σταδίου 33.

Ἀσφάλεια ζωῆς. — Προικοδοτήσεις. — Ταμεινῆριον. — Ἀσφάλεια μισθῶν. — Ἀσφάλεια θανάτου.

ΕΙΡΗΝΗ Δ. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΥ

ΜΟΔΙΣΤΑ

(Ὁδὸς Περικτῆος 28.)

	Χαρτί Μουσικῆς	ΜΕΤΑΛΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΙΑΝΩΝ	Χαρτί Μουσικῆς
		ΠΙΑΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ	
50 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ			
<i>Ἀνελάβομεν τὸ μονοπώλιον τῶν μεγαλύτερων ἐργοστασίων Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας τῶν κ.κ. Weissbrod, Stichel, Neupert, Evans, Arnold, Bogs et Voigt.</i>			
ΜΟΥΣΙΚΑ	<i>Τεράγια, Βιολιά, Μανδολίνα, Κιθάρες, Χορδαί, Ἐξαγήματα κτλ.</i>	ΜΕ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ	
100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ ἢ ΑΔΕΤΑ ΜΕ 5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ			
ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ ΠΑΡΑ ΤΑ ΧΑΥΤΕΙΑ <i>Ἀ' πάροδος ὁδοῦ Πατησίων</i>		ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ	